

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

- ตอนที่ 1 รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ
- ตอนที่ 2 คะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
- ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรอิสระต่าง ๆ
- ตอนที่ 4 การทำนายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปรผลการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์แทนความหมายดังนี้

- n คือ จำนวนผู้ตอบในแต่ละกลุ่ม
- \bar{X} คือ ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนน
- S.D. คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
- SS คือ ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบน
- MS คือ ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนหารด้วยองศาอิสระ (Means Squares)
- df คือ องศาอิสระ (degrees of freedom)
- F คือ ค่าสถิติทดสอบเอฟ ซึ่งหมายถึงอัตราส่วนของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (MS between group) และความแปรปรวนภายในกลุ่ม (MS within group)
- F_{α} คือ ค่าสถิติทดสอบเอฟที่ปรับระดับนัยสำคัญ โดยใช้อองศาอิสระเท่ากับ (1), ($n - 1$) เนื่องจากข้อมูลของกลุ่มเปรียบเทียบมีลักษณะเป็นวิธีพันธุของความแปรปรวน (Heterogeneity of Variance)
- 2 1 3 คือ ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม 2, 1 และ 3 ซึ่งอยู่บนเส้นตรงเดียวกัน เรียงลำดับจากน้อยไปมาก ไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 จาก

การเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) หรือตัวอย่างเช่น 1 2 3 หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 2 กับกลุ่มที่ 3 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่กลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 3 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

t คือ ค่าทดสอบที (t-test) โดยใช้ความแปรปรวนรวมกัน เมื่อความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่ม มีความเป็นเอกพันธ์กัน

t คือ ค่าทดสอบที โดยใช้ความแปรปรวนแยกกัน เมื่อความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความเป็นเอกพันธ์กัน

*** , ** , * คือ ค่าสถิติที่มีความแตกต่างกันหรือปฏิเสธสมมุติฐานศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับน้อยกว่า หรือเท่ากับ .001, .01 และ .05 ตามลำดับ

ตอนที่ 1 รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวนตามตัวแปรต่าง ๆ

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของกลมตาย่างจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปร	กลมย่อยของตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	426	49.08
	หญิง	442	50.92
	รวม	868	
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าบัณฑิต	592	68.20
	บัณฑิต	276	31.80
	รวม	868	
ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา	รัฐบาล	482	55.53
	เอกชน	386	44.47
	รวม	868	
ประเภทของสื่อมวลชน ที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม	หนังสือพิมพ์	122	14.06
	โทรทัศน์	74	8.52
	หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์	661	76.15
	อื่น ๆ	11	1.27
	รวม	868	
ความถี่ของการรับข่าว อาชญากรรม	รับทุกวัน	508	58.50
	รับทุก 2 วัน	106	12.20
	รับทุก 3 วัน	72	8.30
	รับทุก 4 วัน	34	3.90
	รับทุก 5 วัน	24	2.80
	รับทุก 6 วัน	5	0.60
	รับทุก 7 วัน	29	3.30
	รับมากกว่า 7 วันต่อครั้ง	79	9.10
	ไม่ได้รับเลย	11	1.30
	รวม	868	
การเคยตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	เคย	107	12.33
	ไม่เคย	761	87.67
	รวม	868	
การมีประกันคนเคย ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	มี	281	32.37
	ไม่มี	587	67.63
	รวม	868	
ระดับการศึกษาของบิดา	ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	365	42.59
	มัธยมศึกษาตอนต้น	96	11.20
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	170	19.84
	อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	71	8.26
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	155	18.09

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ตัวแปร	กลมย่อยของตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษาของมารดา	ประถมศึกษาต่ำกว่า	489	56.99
	มัธยมศึกษาตอนต้น	93	10.84
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	129	15.03
	อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	68	7.93
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	79	9.21
	รวม	858*	
อาชีพของบิดา	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	238	27.71
	ประกอบธุรกิจส่วนตัว, ค้าขาย	358	41.68
	รับจ้างบริษัทเอกชน	102	11.87
	เกษตรกร	59	6.87
	อื่น ๆ	102	11.87
	รวม	859*	
อาชีพของมารดา	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	116	13.46
	ประกอบธุรกิจส่วนตัว, ค้าขาย	298	34.57
	รับจ้างบริษัทเอกชน	47	5.45
	เกษตรกร	49	5.68
	แม่บ้าน	324	37.59
	อื่น ๆ	28	3.25
	รวม	862*	
รายได้ต่อเดือนของ ทุกคนในครอบครัว รวมกัน	ไม่เกิน 5,000 บาท	200	23.53
	5,001-10,000 บาท	258	30.35
	10,001-15,000 บาท	156	18.35
	15,001-20,000 บาท	90	10.59
	มากกว่า 20,000 บาท	146	17.18
	รวม	850*	
ระยะเวลาของการอาศัย อยู่ในกรุงเทพมหานคร	1-5 ปี	201	23.18
	6-10 ปี	76	8.77
	10 ปีขึ้นไป	590	68.05
	รวม	867*	

* หมายถึง ผิดครบประเภทของตัวแปรในครอบครัว

ต่อไปเป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งนำมาเสนอเป็นจำนวนและร้อยละ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ มีดังนี้

เพศ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ในการวิจัยนี้ เป็นหญิงและชายในจำนวนใกล้เคียงกัน คือ เป็นหญิง 442 คน คิดเป็นร้อยละ 50.92 เป็นชาย 426 คน คิดเป็นร้อยละ 49.08

ระดับการศึกษา นักเรียน นักศึกษาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มี 592 คน คิดเป็นร้อยละ 68.20 และนิสิต นักศึกษา ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมี 276 คน คิดเป็นร้อยละ 31.80

ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาของรัฐบาลมีจำนวน 482 คน คิดเป็นร้อยละ 55.53 และศึกษาในสถานศึกษาเอกชนมีจำนวน 386 คน คิดเป็นร้อยละ 44.47

ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่รับข่าวอาชญากรรมจากทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์มีจำนวนมากที่สุดคือ 661 คน คิดเป็นร้อยละ 76.15 รองลงคือหนังสือพิมพ์ มี 122 คน คิดเป็นร้อยละ 14.06 และโทรทัศน์ 74 คน คิดเป็นร้อยละ 8.52 นอกจากนี้เป็นการรับข่าวอาชญากรรมจากวิทยุ และนิตยสาร ซึ่งมีเพียง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 1.27

ความถี่ของการรับข่าวอาชญากรรม นักเรียน นิสิต นักศึกษา ส่วนใหญ่จะรับข่าวอาชญากรรมทุกวันคือมีจำนวน 508 คน คิดเป็นร้อยละ 58.53 และไม่ได้รับข่าวอาชญากรรมทุกวันคือตั้งแต่ 2 วันต่อครั้ง จนกระทั่งถึงมากกว่า 7 วันต่อครั้ง และไม่ได้รับข่าวอาชญากรรมเลยมีจำนวน 360 คน คิดเป็นร้อยละ 41.47

การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 12.33 และไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีจำนวน 761 คน คิดเป็นร้อยละ 87.67

การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีจำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 32.37 และไม่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีจำนวน 587 คน คิดเป็นร้อยละ 67.63

ระดับการศึกษาของบิดา นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีบิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีจำนวนมากที่สุด คือ 365 คน คิดเป็นร้อยละ 42.59 รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 170 คน คิดเป็นร้อยละ 19.84 ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่ามีจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 18.09 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 11.20

ระดับการศึกษาของมารดา นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีมารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า มีจำนวนมากที่สุดคือ 489 คน คิดเป็นร้อยละ 56.99 รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 15.03 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 10.84 ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่ามีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 9.21 และระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 7.93

อาชีพของบิดา นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีบิดาอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว ค่าขายมีมากที่สุด คือจำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 41.68 รองลงมาคือ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 238 คน คิดเป็นร้อยละ 27.71 รับจ้างบริษัทเอกชน และอาชีพอื่น ๆ (อันได้แก่ อาชีพอิสระ นักแสดง เป็นต้น) มีจำนวนเท่ากัน คือ 102 คน คิดเป็นร้อยละ 11.87 และเกษตรกร มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 6.87

อาชีพของมารดา นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีมารดาอาชีพแม่บ้านมีมากที่สุดคือ จำนวน 324 คน คิดเป็นร้อยละ 37.59 รองมาคือประกอบธุรกิจส่วนตัว ค่าขาย มีจำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 34.57 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ 116 คน คิดเป็นร้อยละ 13.46 เกษตรกรมีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 5.68 รับจ้างบริษัทเอกชน มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 5.45 และอาชีพอื่น ๆ 28 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25

รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีรายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน 5,001-10,000 บาท มีจำนวนมากที่สุด คือ 258 คน คิดเป็นร้อยละ 30.35 รองลงมาคือรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 23.53 รายได้ 10,001-15,000 บาท มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 18.35 รายได้ 20,000 บาทขึ้นไป มีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 17.18 และรายได้ 15,001-20,000 บาท มีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 10.59

ระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่อาศัยใน กรุงเทพมหานครนาน 10 ปีขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด คือมีจำนวน 590 คน คิดเป็นร้อยละ 68.05 รองลงมาคือ 1-5 ปี มีจำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 23.18 และ 6-10 ปี มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 8.77

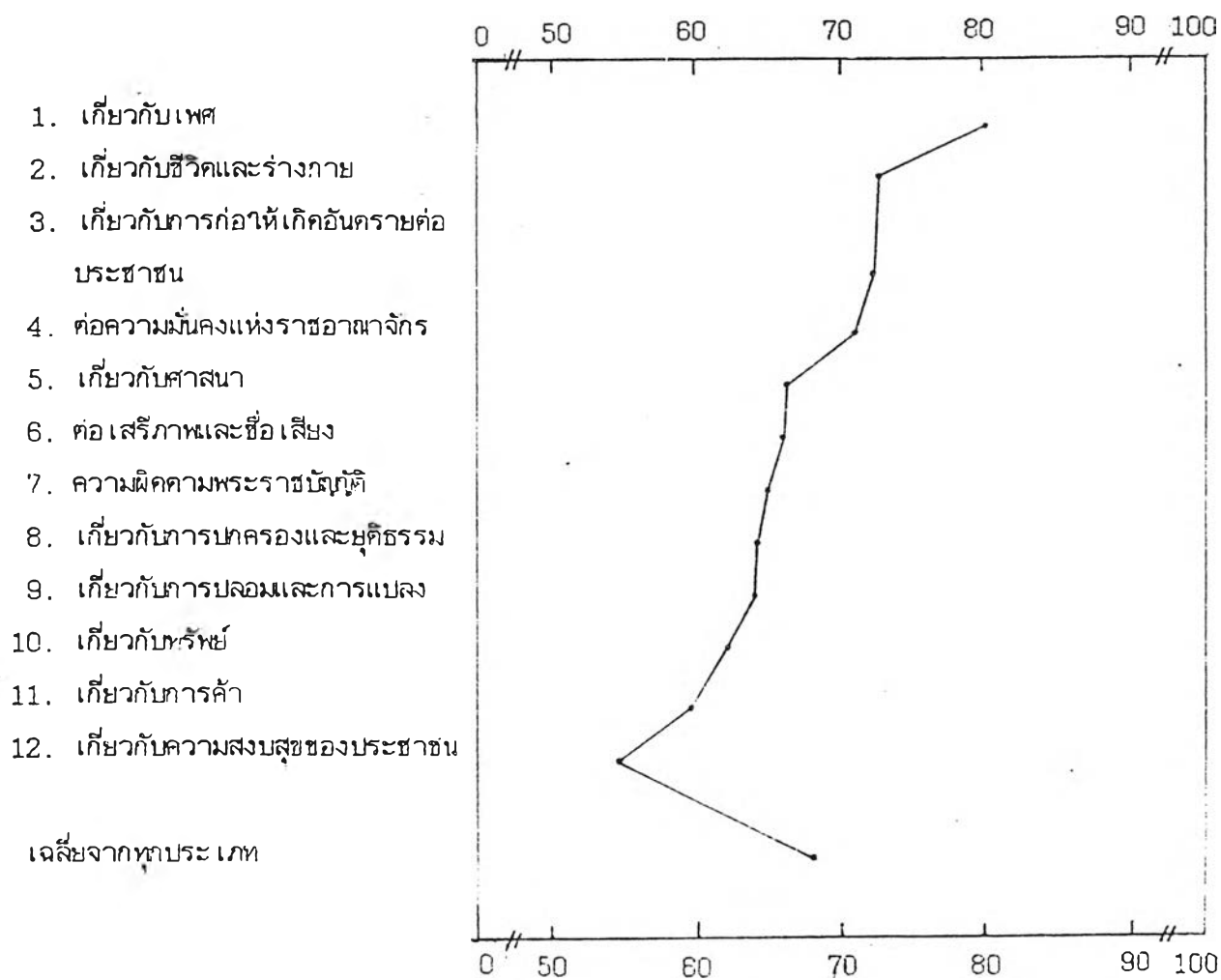
ตอนที่ 2 คะแนนการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 12 มีชื่อเลขคดี และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการตัดสิน
ความร้ายแรงของอาชญากรรมตามลำดับคะแนนโดยกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียน นิสิต นักศึกษาทั้งหมด จำแนกตามประเภทอาชญากรรม

ประเภทอาชญากรรม	กลุ่มตัวอย่าง (N=868)	
	\bar{X}	S.D
1. เกยวาทเพศ	80.26	16.34
2. เกยวาทชู้สาวและร่างกาย	72.80	15.55
3. เกยวาทก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	72.50	20.22
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	71.12	21.99
5. เกยวาทศาสนา	66.32	22.54
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	66.18	17.51
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	65.00	14.92
8. เกยวาทการปกครองและยุติธรรม	64.26	16.42
9. เกยวาทการปลอมและการแปลง	64.12	17.75
10. เกยวาททรัพย์สิน	62.38	15.15
11. เกยวาทการค้า	59.57	22.20
12. เกยวาทความสงบสุขของประชาชน	54.85	21.21
เฉลี่ยจากทุกประเภท	68.22	12.58

ประเภทอาชญากรรม

มัชฌิม เลขคดี

ภาพที่ 4 สัมพันธคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม โดยนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ว่า กลุ่มอาชญากรรมที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา ตัดสินว่าร้ายแรงมากเป็นอันดับต้น ๆ ได้แก่ อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมเกี่ยวกับทารกทำให้เกิดอันตรายต่อประชาชน และอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิต = 80.26, 72.80, 72.50 และ 71.12 ตามลำดับ

กลุ่มอาชญากรรมที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา ตัดสินว่าร้ายแรง เป็นอันดับรองลงมา ได้แก่ อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา อาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง อาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ อาชญากรรมเกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม อาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง และอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิต = 66.32, 66.18 65.00, 64.26, 64.12 และ 62.38 ตามลำดับ

กลุ่มอาชญากรรมที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา ตัดสินว่าร้ายแรงน้อยที่สุด คืออาชญากรรมเกี่ยวกับการค้า และอาชญากรรมเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิต = 59.57 และ 54.85 ตามลำดับ

ส่วนอาชญากรรมรวมทุกประเภทนั้นมีค่ามัชฌิมเลขคณิต = 68.22

อภิปรายผลสำรวจวิจัย

ผลการวิเคราะห์การตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ทั้งหมดในกรุงเทพมหานคร มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ ได้รับการตัดสินจากนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในงานวิจัยนี้ว่าร้ายแรงที่สุดนั้น ($\bar{X} = 82.26$) อาจเป็นเพราะอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศเป็นอาชญากรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหายร่วมหลายประการต่อบุคคลผู้ตก เป็นเหยื่อ คือทำให้เกิดความเสียหายต่อร่างกาย เช่นกรณีผู้ตก เป็นเหยื่อได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการถูกข่มขืน ทำให้เกิดความเสียหายด้านจิตใจที่ผู้ตก เป็นเหยื่อถูกบังคับให้ต้องยินยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำโดยไม่มีแรง (นาวลจันทร์ ทัศนไชยกุล 2525: 2) และทางด้านสถานภาพสังคมผู้ตก เป็นเหยื่อได้รับความอับอาย และได้รับความรังเกียจด้วย (L'armand, Pepitone and Shanmugam 1981)

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศได้รับการตัดสินว่าร้ายแรงที่สุดในงานวิจัยนี้ อาจเป็นเพราะในระยะหลังมีอาชญากรรมด้านเพศเกิดขึ้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการข่มขืน ตั้งแต่ปี 2525 เป็นต้นมา พบว่ามีลักษณะรุนแรงทารุณหยาบร้ายมากขึ้น มีหลาย

คดีที่เหยื่อหรือผู้เคราะห์ร้ายถูกฆ่าตายเพื่อปิดปาก นับเป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญ สร้างความสยดสยองให้สังคมและประชาชนทั่วไปเป็นอย่างยิ่ง (สุบรรณ พันธ์วิภาส และคณะ 2528: 47-65) ข้อมูลเหล่านี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ทาให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ได้รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คัดลึนความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศสูงมาก

2. แม้งานวิจัยนี้กับงานวิจัยอื่นจะมีการแบ่งข้อกระทงของอาชญากรรม และการแบ่งประเภทอาชญากรรมแตกต่างกันออกไปบ้าง แต่ก็พอที่จะเทียบเคียงผลการวิจัยได้ว่า อาชญากรรมที่ได้รับการคัดลึนว่าร้ายแรงอยู่ในอันดับต้น ๆ ของงานวิจัยนี้ อันได้แก่ อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ ($\bar{X} = 80.26$) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ($\bar{X} = 72.80$) อาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ($\bar{X} = 72.50$) และอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ($\bar{X} = 71.12$) นั้น มีข้อค้นพบที่คล้ายคลึงกับงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ ดังมีงานวิจัยของกมลทิพย์ ศศิการ (2521) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ต่อปัญหาการกระทำผิดทางอาญา พบว่าการกระทำผิดกฎหมายที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา เห็นว่าน่าสะพึงกลัวที่สุดคือ การกระทำผิดต่อชีวิต ร่างกาย การกระทำผิดต่อทรัพย์สิน และการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ งานวิจัยของกระทรวงมหาดไทย (2524) พบว่า คดีอาชญากรรมที่ประชาชนหวาดวิตกมากที่สุดคือ ฆ่าคนตาย ช่มชู้ในกระต๊อเรา และปล้นทรัพย์สิน และงานวิจัยของศูนย์การศึกษากฎหมายอาชญาวิทยาและอาชญากรรม วิทยาลัยวารีดัน แห่งมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย (1977) ที่ได้สำรวจทัศนะของ ประชาชนต่อความร้ายแรงของอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า อาชญากรรมที่ประชาชนคัดลึนว่าร้ายแรงที่สุด จัดอยู่ในประเภทอาชญากรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยของสาธารณชน (การ วางระเบิดในที่สาธารณะ มีผู้เสียชีวิต 20 คน) และการช่มชู้ (การช่มชู้ผู้หญิงจนเสียชีวิต) ผลการวิจัยเหล่านี้มีข้อค้นพบร่วมกันว่าอาชญากรรมที่ประชาชนระคายหัวบคัดลึนว่าร้ายแรงมากมัก เป็นอาชญากรรมเกี่ยวกับการ เสียชีวิตและ เลือด เนื้อ เป็นส่วนมาก

ตอนที่ 3

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำนวนตามตัวแปรอิสระ 13 ตัวแปร

ผลการวิจัยต่อไปนี้จะ เสนอการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม จำนวนตามตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร และในการอภิปรายผล จะอภิปรายผลโดยถืออาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภท เป็นเกณฑ์แทนของอาชญากรรมทุกประเภท เพื่อความสะดวกและกระชับในการอภิปรายผลการวิจัย

ตารางที่ 13 สัมผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยค่าที และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ของคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม เฉลี่ยจากทุกประเภทของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรอิสระทั้ง 13 ตัวแปร

ตัวแปร	กลุ่มย่อยของตัวแปร	n	\bar{x}	S.D.	t	F	หมายเหตุ
เพศ	1. หญิง	442	69.93	12.54	4.12 ^{***}	-	1)2
	2. ชาย	426	66.67	12.37			
ระดับการศึกษา	1. ปริญญาตรี	276	69.76	11.96	2.47 [*]	-	1)2
	2. ต่ำกว่าปริญญาตรี	592	67.51	12.80			
ประเภทสถานศึกษา	1. รัฐบาล	482	69.22	12.05	2.63 ^{**}	-	1)2
	2. เอกชน	386	66.97	13.11			
ประเภทของสิ่งแวดล้อมที่เชิฐรณาอาชญากรรม	1. หนึ่งลือเนง	122	63.94	13.02	-	8.83 ^{**}	3)1
	2. โทรทคน	74	67.71	10.80			
	3. หนึ่งลือเนงและโทรทคน	661	69.06	12.48			
ความถี่ของการรณาอาชญากรรม	1. หนึ่ง	508	68.30	12.54	0.22	-	
	2. หนึ่ง	360	68.11	12.64			
การเคยคกเปเนนเหยออาชญากรรม	1. เคย	107	68.37	12.75	0.13	-	
	2. หนึ่งเคย	761	65.20	12.56			
การนเบรจคคนเคยคกเปเนนเหยออาชญากรรม	1. หนึ่ง	281	68.97	12.13	1.21	-	
	2. หนึ่ง	587	67.87	12.78			
ระดับการศึกษาของนคเ	1. าระคคศึกษาหรือคเ	365	68.46	12.56	-		1)
	2. ะคคศึกษาคคคค	96	67.36	12.80			
	3. ะคคศึกษาคคคคคค	170	69.20	12.83			
	4. ะคคศึกษาหรือคคคคคค	71	66.24	12.61			
	5. ะคคศึกษาหรือคคคคคค	155	68.51	12.22			
ระดับการศึกษาของนคเ	1. าระคคศึกษาหรือคคคค	489	68.12	12.73	-		1)
	2. ะคคศึกษาคคคค	93	68.45	12.80			
	3. ะคคศึกษาคคคคคค	129	68.87	12.06			
	4. ะคคศึกษาหรือคคคคคค	68	68.06	12.72			
	5. ะคคศึกษาหรือคคคคคค	79	68.55	12.07			

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ตัวแปร	ลักษณะของตัวแปร	n	\bar{x}	S.D.	t	F	หมายเหตุ
อาชีพของบิดา	1. ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	238	67.93	12.50	-	2.25	
	2. ประกอบธุรกิจส่วนตัว, ค้าขาย	358	69.11	12.33			
	3. รับจ้างบริษัทเอกชน	102	66.88	13.22			
	4. เกษตรกร	59	64.95	12.58			
	5. อื่น ๆ	102	69.92	12.23			
อาชีพของมารดา	1. ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	116	69.11	12.67	-	<1	
	2. ประกอบธุรกิจส่วนตัว, ค้าขาย	298	68.79	12.50			
	3. รับจ้างบริษัทเอกชน	47	69.96	11.88			
	4. เกษตรกร	49	65.60	12.25			
	5. แม่บ้าน	324	67.93	12.80			
	6. อื่น ๆ	28	67.13	11.62			
รายได้ต่อเดือนของ บุคคลในครอบครัว รวมกัน	1. ไม่เกิน 5000 บาท	200	68.46	13.02	-	<1	
	2. 5001-10000 บาท	258	68.23	12.48			
	3. 10001-15000 บาท	156	69.04	11.79			
	4. 15001-20000 บาท	90	68.30	11.18			
	5. มากกว่า 20,000 บาท	146	67.82	13.23			
ระยะเวลาของการอาศัย อยู่ในกรุงเทพมหานคร	1. 1-5 ปี	201	68.17	12.69	-	<1	
	2. 6-10 ปี	76	65.34	12.41			
	3. 10 ปีขึ้นไป	590	65.24	12.59			

จากตารางที่ 13 สรุปผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ย จากทุกประเภทของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำนวนความถี่แปรอิสระทั้ง 13 ตัวแปร พบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษา ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 4 ตัวแปร คือ

ตัวแปรเพศ นักเรียน นิสิต นักศึกษา เพศหญิงตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศชาย ($p < .001$)

ตัวแปรระดับการศึกษา นิสิต นักศึกษาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นักศึกษาที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ($p < .05$)

ตัวแปรประเภทของสังกัดของสถานศึกษา นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ศึกษาในสถานศึกษารัฐบาล ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาเอกชน ($p < .01$)

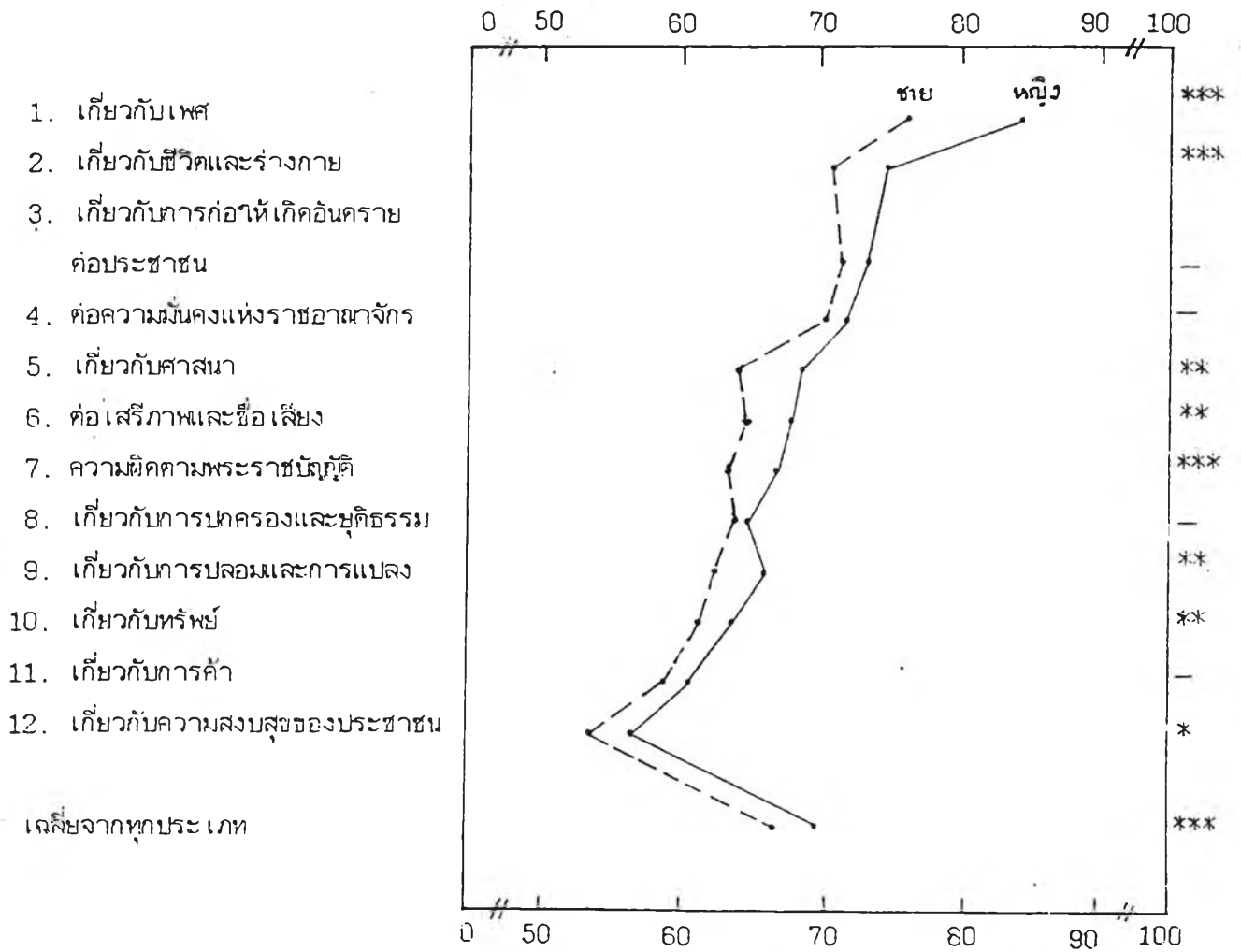
ตัวแปรประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจาก หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว ($p < .01$)

ผลการวิจัยในรายละเอียดจะได้นำเสนอต่อไป

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน
การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จำแนกตามตัวแปรเพศ ด้วยการใช้ทดสอบค่าที

ประเภทอาชญากรรม	1		2		t	ทิศทาง ความแตกต่าง
	(n=442)		(n=426)			
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
1. เกี่ยวกับเพศ	84.18	15.23	76.17	16.46	7.44 ^{***}	1>2
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	74.62	15.30	70.90	15.59	3.55 ^{***}	1>2
3. เกี่ยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	73.39	19.29	71.58	21.12	1.32	—
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	71.75	21.93	70.47	22.06	0.85	—
5. เกี่ยวกับศาสนา	68.57	21.22	63.99	23.62	3.00 ^{**}	1>2
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	67.72	17.27	64.58	17.64	2.65 ^{**}	1>2
7. ความผิดตามพระราชาธิเบศ	66.55	14.25	63.39	15.45	3.13 ^{***}	1>2
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	64.85	16.30	63.65	16.54	1.07	—
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	65.95	18.04	62.22	17.25	3.10 ^{**}	1>2
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	63.58	15.33	61.14	14.89	2.38 ^{**}	1>2
11. เกี่ยวกับการค้า	60.52	21.88	58.57	22.51	1.29	—
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	56.32	19.74	53.33	22.56	2.07 [*]	1>2
เฉลี่ยจากทุกประเภท	69.93	12.54	66.67	12.37	4.12 ^{***}	1>2

1. เพศหญิง 2. เพศชาย

ภาพที่ 5 สันฐานคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ

ผลการวิจัยการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียนนิสิต นักศึกษา จากแนว
ทางตัวแปรเพศ

จากตารางที่ 14 และภาพที่ 5 นักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศหญิงมีการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทสูงกว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ

และเมื่อวิเคราะห์แยกเป็นอาชญากรรมแต่ละประเภทพบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศหญิงตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าชายในอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา อาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง อาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ อาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน และอาชญากรรมเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1.1 ซึ่งตั้งไว้ว่า "นักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศหญิงจะตัดสินความความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าเพศชาย" ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ Fraczek (1985: 41-45); Kanekar and Koswalla (1980: 153-154) ดังที่ได้กล่าวแล้วในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น

อนึ่ง ความแตกต่างในการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมระหว่างชายและหญิงซึ่งพบในทุกสังคมนี้อาจอธิบายได้จากกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) ซึ่งทำให้เพศเป็นตัวแปรสื่อ (Mediating Variable) ที่สำคัญในการส่งผ่านลักษณะบางประการอันมีอิทธิพลต่อการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมให้แตกต่างกันได้ จากการสรุปของ White (1983: 20-22) ระบุว่า เพศชายมีโอกาที่จะได้เรียนรู้และแสดงความก้าวร้าวได้มากกว่า ในการปฏิบัติสัมพันธ์ของเด็กทั้ง 2 เพศ เด็กชายและเด็กหญิงได้รับการปฏิบัติจากผู้ใหญ่ให้มีบทบาททางเพศที่แตกต่างกัน เด็กชายได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้เป็นผู้ชายซึ่งมีลักษณะเป็นผู้บุกรุกกล้าแสดงออกใช้กำลังได้ แสดงความก้าวร้าวได้ ในขณะที่เด็กหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้มีลักษณะของความเป็นหญิง เช่น ให้ออกตอนอยู่เฉย ๆ ไม่ตอบโต้ ไม่ต่อสู้ ได้รับการทักท้วง ให้แสดงความเห็นออกใจต่อผู้อื่น และใช้ภาษาที่สุภาพว่าผู้ชาย เป็นต้น นอกจากนี้แล้วเด็กชายยังได้รับอิทธิพลจากตัวแบบที่ก้าวร้าวในสื่อมวลชนมากกว่า เนื่องจากตัวแบบหญิงมีรูปแบบที่จำกัดในการแสดงความก้าวร้าวมากกว่าชาย

กระบวนการถ่ายทอดทางสังคมเหล่านี้ ทำให้เด็กชายพัฒนาบทบาททางเพศของความเป็นชายขึ้น ซึ่งมีลักษณะของการคุ้นเคยกับการก้าวร้าวได้มากกว่า สามารถยอมรับความก้าวร้าวได้มากกว่า มีทัศนคติในทางที่ประเมินความก้าวร้าวต่ำกว่าหญิงในหลายกรณีเช่นเดียวกันกับที่มีการคัดสรรความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่าหญิงในการศึกษานี้ด้วยเช่นกัน

การสรุปข้างต้นนี้ หากนำไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ Borden (1975) ก็จะได้ข้อสรุปที่คล้ายคลึงกับ Borden ได้ข้อค้นพบจากการหาวิจัยอย่างต่อเนื่องว่า ความเป็นหญิง ชาย ไม่ได้เป็นตัวกำหนดการแสดงอารมณ์รุนแรงออกมา แต่การได้รับความคาดหวังจากบทบาทของผู้ดูในฐานะที่ยอมรับความก้าวร้าวได้หรือไม่ต่างหากที่เป็นตัวกำหนดการแสดงอารมณ์รุนแรงออกมา โดย Borden ได้ให้นักศึกษาชายเข้าร่วมการวิจัยโดยใช้ไฟช็อกผู้อื่นขณะที่ให้นักศึกษาหญิงหรือชาย เข้าร่วมดูด้วย ผู้วิจัยพบว่าผู้ชายใช้ไฟฟ้าช็อกผู้อื่นในกรณีที่นักศึกษาชาย ฝ้าคูอยู่ด้วยกำลังไฟฟ้าที่สูงกว่าในกรณีที่นักศึกษาหญิง เป็นผู้ฝ้าคู Borden มีความสงสัยว่าเพศของผู้ดู ทำให้เกิดผลเช่นนี้ เพราะความปัดสแกนของสังคมอเมริกัน เพศชายมีการยอมรับในการแสดงความก้าวร้าวได้มากกว่าหญิง ดังนั้น Borden จึงได้ทำการทดลองใหม่ โดยให้ผู้ชายใช้ไฟฟ้าช็อก ช็อกต่อหน้าผู้ดูที่ยอมรับความก้าวร้าวได้ และไม่ยอมรับความก้าวร้าว ทั้งนี้ก็ขอให้ผู้ดูบางคนแนะนำตัวว่าเป็นสมาชิกชมรมคาราเต้ (ซึ่งเป็นการบอกใบ้ว่ายอมรับความก้าวร้าวได้) และผู้ดูบางคนบอกว่า เป็นสมาชิกองค์การสันติภาพ (เป็นการบอกใบ้ว่าผู้ดูเป็นผู้รักสงบ และไม่ยอมรับความก้าวร้าว) โดยให้มีเพศของผู้ดูทั้งชายและหญิงปะปนกัน ผลการวิจัยพบว่าเพศของผู้ดูไม่มีผลโดยตรงให้ผู้แสดงความก้าวร้าวต่างกันได้ แต่บทบาทของผู้ดูในฐานะเป็นผู้ยอมรับความก้าวร้าวหรือไม่ยอมรับ มีผลให้ผู้ดูแสดงความก้าวร้าวต่างกัน นั่นคือ ผู้ร่วมการทดลองที่มีสมาชิกชมรมคาราเต้ฝ้าคูอยู่ จะแสดงความก้าวร้าวในระดับสูงกว่าผู้รับการทดลองที่มีสมาชิกองค์การสันติภาพฝ้าคูอยู่

ในสังคมไทยเราจะพบความแตกต่างของกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมเช่นเดียวกัน เช่นงานวิจัยของบัณฑิตา คักคี่อุคม (2523) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก 3 แบบ คือแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร พบว่าในการเลี้ยงดูแต่ละแบบนั้น นักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากเด็กหญิงในสังคมไทยมีลักษณะที่ยึดถือวินัยในตนเองมากกว่าเด็กชายนี้เอง จึงทำให้เด็กหญิงมีความประพฤติที่อยู่ในกรอบระเบียบและฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ น้อยกว่าเด็กชาย และมีการยอมรับความร้ายแรงของอาชญากรรม ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ประเภทหนึ่งได้น้อยกว่าชาย ซึ่งงานวิจัยของวรรณงาม รอบชนธีร์ (2525) ก็ได้พบว่าเพศหญิงมีการรู้ว่าการฉวยโอกาสชู้ตริค การไม่รักษาสาธารณสุขสมบัติ การลักฉ้อทรัพย์และมิจฉาชีพที่ผิดกฎหมายนั้นเป็นพฤติกรรมที่ผิด ไม่ควร สูงกว่าชาย

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน

การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา

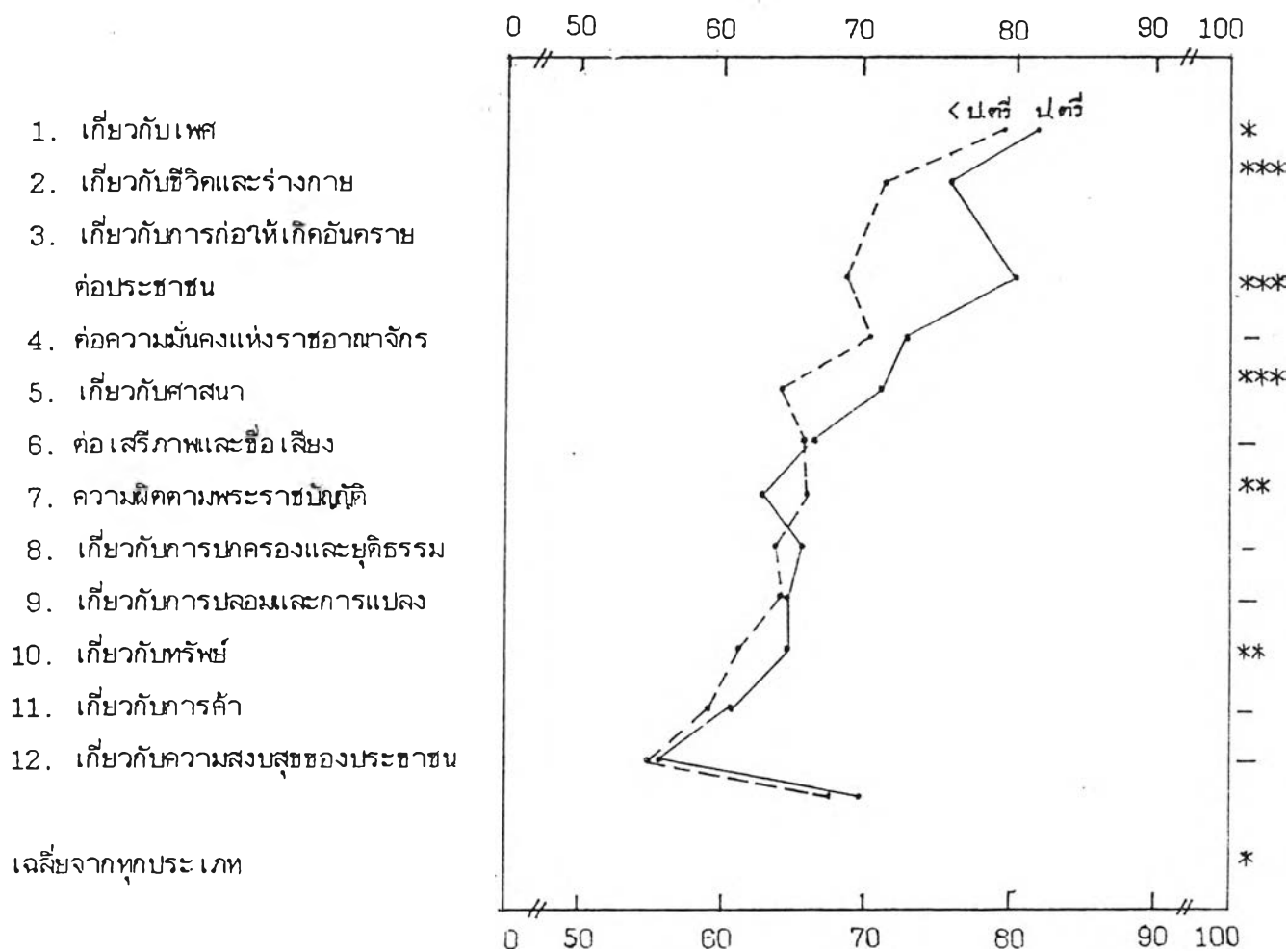
จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา ด้วยการทดสอบค่าที

ประเภทอาชญากรรม	1		2		t	ทิศทาง ความแตกต่าง
	(n=276)		(n=592)			
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
1. เกี่ยวกับเพศ	81.88	15.31	79.50	16.75	2.00 [*]	1>2
2. เกี่ยวกับชาติและร่างกาย	75.82	12.74	71.39	16.52	4.33 ^{***}	1>2
3. เกี่ยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	80.34	15.45	68.85	21.14	9.02 ^{***}	1>2
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	72.71	18.86	70.38	23.29	1.57	—
5. เกี่ยวกับศาสนา	71.04	20.57	64.12	23.09	4.43 ^{***}	1>2
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	67.09	15.70	65.75	18.29	1.11	—
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	62.81	14.93	66.02	14.82	-2.97 ^{**}	1<2
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	65.15	15.22	63.84	16.94	1.13	—
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	64.26	16.58	64.05	18.28	0.18	—
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	64.63	15.08	61.34	15.09	2.99 ^{**}	1>2
11. เกี่ยวกับการค้า	60.58	20.79	59.10	22.83	0.91	—
12. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประชาชน	55.15	21.92	54.71	20.89	0.28	—
เฉลี่ยจากทุกประเภท	69.76	11.96	67.51	12.80	2.47 [*]	1>2

1. ปริญญาตรี 2. ต่ำกว่าปริญญาตรี

ประเภทอาชญากรรม

มัธยมศึกษา

ภาพที่ 6 สัดส่วนคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต
นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน

การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมในประเทศไทย

ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติของนักเรียน นิสิต นักศึกษา

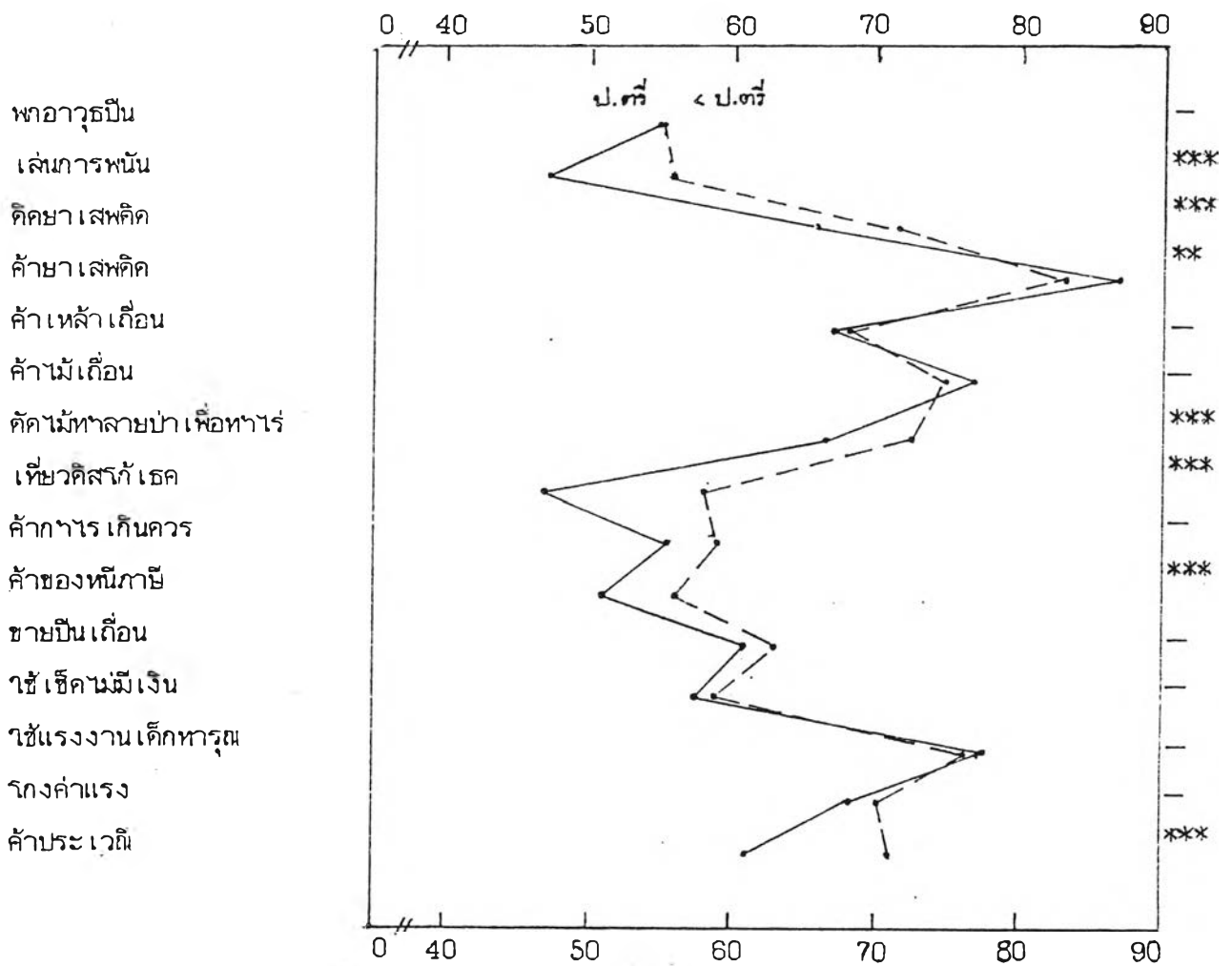
จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษาด้วยการทดสอบค่าที

อาชญากรรมซึ่งมีความผิด ตามพระราชบัญญัติ	1		2		ทิศทาง	
	(n=276)		(n=592)		t	ความแตกต่าง
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
40. การพกอาวุธปืนในที่สาธารณะ โดยไม่มเหตอันควร	54.68	22.49	54.88	22.23	-0.12	-
41. การเล่นการพนัน	47.13	24.18	55.64	27.37	-4.62	1<2
42. การตดยาเสพติด	65.79	24.20	71.44	22.96	-3.32	1<2
43. การค้ายาเสพติด	86.92	15.87	82.98	19.31	2.96	1>2
44. การคาเหลาเอน	66.91	22.07	67.55	22.90	-0.39	-
45. การคาไมเอน	76.57	21.65	74.56	21.28	1.27	-
46. การดื่มทำลายปาเขอทาไร	66.37	24.30	72.12	23.64	-3.31	1<2
47. การเทียบตสโกเรคของนักเรียน ทอยนอยกวา 18 ป	46.80	25.75	57.94	29.14	-5.68	1<2
48. การคากาไรเอนคาว	55.32	21.93	58.51	24.00	-1.93	-
49. การคาของทนภาย	50.85	21.71	55.94	21.57	-3.22	1<2
50. การขายป็นเอน	60.58	20.86	62.61	21.41	-1.31	-
51. การออกเชคโดยไมมเงินตามเชค	57.15	20.51	58.73	20.82	-1.05	-
52. การใชแรงงานเด็กทาวน	77.41	19.88	76.86	19.98	0.38	-
53. การโกงคาง	68.06	19.96	70.08	19.62	-1.40	-
54. การคาประเวณ	61.92	25.43	70.73	24.96	-4.80	1<2

1. ปริญญาตรี 2. ต่ำกว่าปริญญาตรี

ข้อความผิด

วิจัยเลขคณิต

ภาพที่ 7 สัจฐานคะแนนการคัดลนความร้ายแรงของอาชฎากรรม ซึงเป็นความผิดคามพระราชบัญญัติ ของนักเรียน นิสิต นักศึกษา งานเนกตามตัวแปรระดับการศึกษา

ผลการวิจัย การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา

นิสิต นักศึกษา ศึกษานในระดับปริญญาตรี คิดถึงความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่า
นักเรียน นักศึกษาที่ศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และ เมื่อแยกวิเคราะห์แต่ละประเภท
อาชญากรรมพบว่า นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีคิดถึงความร้ายแรงของอาชญากรรมสูง
กว่าในอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมเกี่ยวกับการ
ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ยกเว้น
อาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ ซึ่งนิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีมีการ
ตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่านักเรียน นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยต่ำกว่าปริญญาตรี

อภิปรายผล

ผลการวิจัยในประเด็น ผลสรุปรวมเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1.2 ซึ่งคงไว้คือ "นิสิต
นักศึกษามหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรีจะตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่า นักเรียน นักศึกษา
มหาวิทยาลัยในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี" กล่าวได้ว่าการวิจัยนี้เป็นขอมูลเชิงประจักษ์ยืนยันและสนับสนุน
คุณประโยชน์ของการศึกษา ว่าการศึกษาจะทำให้บุคคลมีความสำนึกต่อผลเสียในการก่อความ
เสียหาย เคอตรอนแก๊งค์มกชน ผมการศึกษาสูงกว่าจึงเห็นผลเสียหรือโทษของการกระทำผิด
ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมมากชน จึงมคาดหวังไว้ว่า "ความฝันสูงสุดของการศึกษาคือ สามารถ
ทำให้หน่วยใดการศึกษาความสำนึกในสังคมธรรมอันเป็นแก่นสารของความรับผิดชอบ จริยธรรม
และความสำนึกในการกจจะสร้างสรรคตนเองใหม่ประชิชนคองสังคมและมนุษยชาติ"(นพนธ ศศิธร
2524: 1) อย่างไรก็ตามขอมูลที่น่าสนใจคือ อาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ
นิสิต นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยในระดับสูงกว่า คิดถึงความร้ายแรงต่ำกว่านักเรียน นักศึกษาที่มหา
วิทยาลัยต่ำกว่า จากการวิเคราะห์ขอมูลเพิ่มเติมในอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ
แต่ละข้อพบว่า การกระทำผิดที่นิสิต นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยระดับสูงกว่า คิดถึงความร้ายแรงต่ำกว่า
นักเรียน นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยต่ำกว่า คือ การ เล่นการพนัน การ ดัดยาเสพติด การ ดัดไม้ทำลาย
ป่าเพื่อทำไร่ การ เทวดิสโก้ เคคของนักเรียนอายุน้อยกว่า 18 ปี การ ค้าของหนีภาษี และการ ค้า
ประเวณี

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินั้น จะ
เห็นว่าหลายข้อเป็นความผิดที่เรียกได้ว่า อาชญากรรมในคราบผิด (White Collar Crimes)

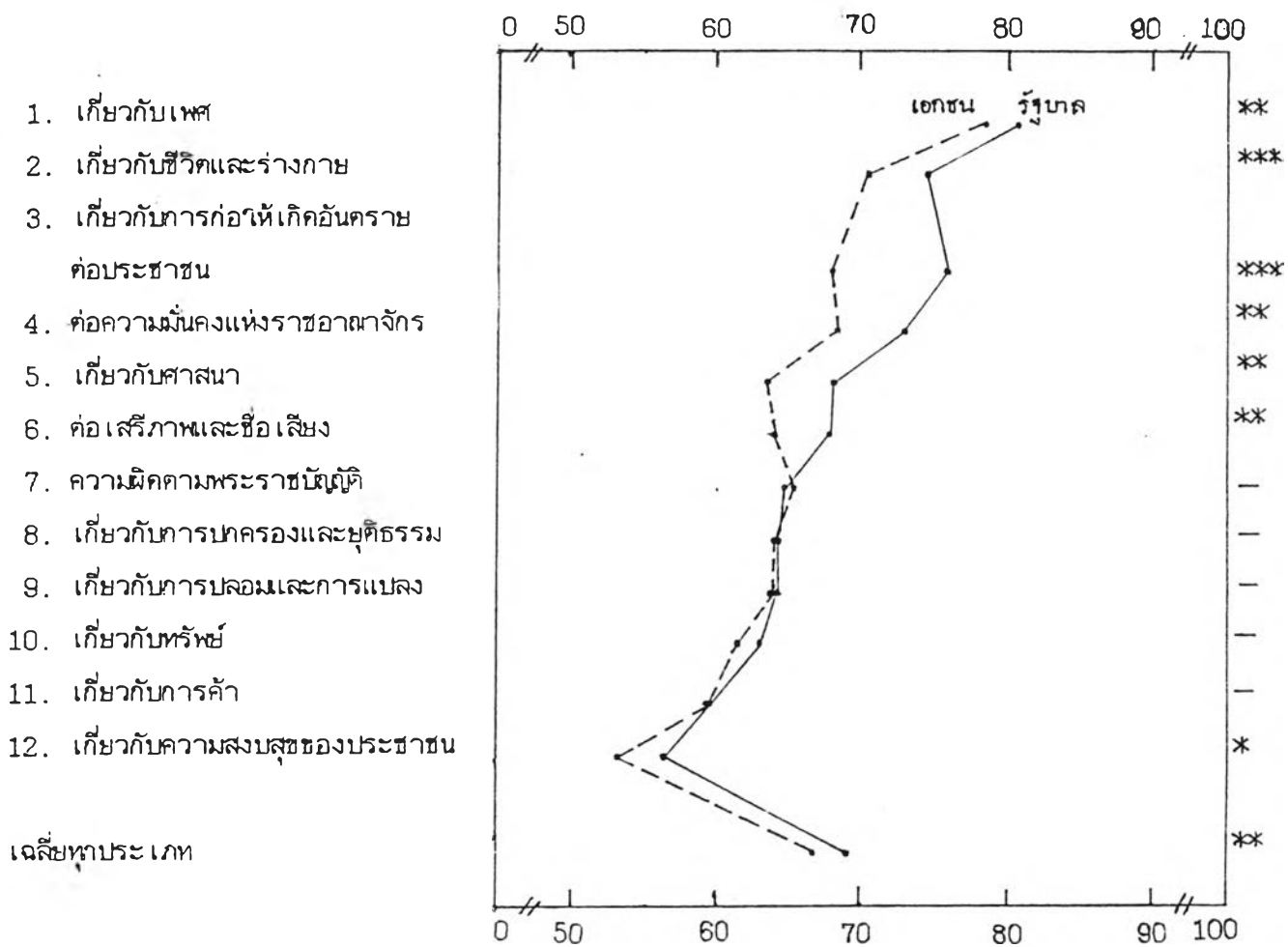
เกิดผลกระทบทางลบกับตัวผู้กระทำเสมอไป ดังมีปัญหาและสาเหตุของปัญหาสำคัญในการพัฒนาเด็ก และเยาวชน ที่ได้รับไว้ในแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534 ว่า "เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากสภาพของสังคมที่ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนด้านคุณธรรม กระบวนการความถูกต้อง ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์ และคุณธรรมอื่น ๆ หรือในกรณีที่มีกฎเกณฑ์อยู่แล้ว แต่ไม่แสดงผลในทางปฏิบัติจริงหรือการทวงถามไม่สามารถสกัดตัวเบี่ยงเบนผลให้เด็กและเยาวชนสืบสนในเรื่องความดี ความงาม และความถูกต้อง ในที่สุดจะทำให้เด็กและเยาวชนต้องเลือกระหว่างการฝ่าฝืนคัมคดียุติธรรม หรือการปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมเพื่อความอยู่รอดของตนเอง เป็นสำคัญ ตลอดจนสภาพสังคมที่ช่วยยั้งใจ เช่นสถานเริงรมย์ แหล่งอบายมุข และสถานบริการต่าง ๆ ซึ่งจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่ไม่เหมาะสม..."

ดังนั้น สถานการณ์การศึกษาในระดับสูงจึงควรให้ความสนใจและชี้แจง เรียนเห็นถึงความสำคัญของการกระทำผิดเหล่านั้นมากขึ้น หวังส่งเสริมค่านิยมที่ถูกต้อง ไม่ให้ยอมรับหรือยกย่องบุคคลที่กระทำผิดเหล่านั้น ไม่ว่าเขาจะมีชาติกำเนิดหรือสถานภาพทางสังคมเป็นเช่นไร พร้อมทั้งให้รางวัล ส่งเสริมผู้ที่กระทำดี เป็นแบบอย่างที่ดีในสังคม เพื่อให้เยาวชนของเราปรับตัวแบบทยอยปฏิบัติตาม ได้ อดทนไม่สับสนกันต่อไป หากไม่เช่นนั้นแล้ว การศึกษาอาจเป็นเครื่องมือช่วยยับยั้งบุคคลแสวงหาช่องทาง เอารัดเอาเปรียบสังคมได้มากขึ้นก็เป็นได้

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรประเภทของสังคมของสถานศึกษาดำเนินการทดสอบค่า

ประเภทอาชญากรรม	1 (n=482)		2 (n=386)		ทิศทาง	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	t	ความแตกต่าง
1. เกี่ยวกับเพศ	81.63	15.60	78.54	17.08	2.77**	1>2
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	74.57	14.17	70.58	16.87	3.72***	1>2
3. เกี่ยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	75.80	17.32	68.39	22.70	5.29***	1>2
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	73.08	20.16	68.67	23.89	2.89**	1>2
5. เกี่ยวกับศาสนา	68.49	21.66	63.62	23.33	3.18**	1>2
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	67.70	16.30	64.28	18.76	2.83**	1>2
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	64.65	15.10	65.43	14.71	0.77	—
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	64.16	16.26	64.38	16.64	0.84	—
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	64.36	17.03	63.82	18.62	0.45	—
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	63.08	15.05	61.52	15.26	1.50	—
11. เกี่ยวกับการค้า	59.55	22.14	59.59	22.30	0.03	—
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	56.22	20.75	53.15	21.67	2.12*	1>2
เฉลี่ยจากทุกประเภท	69.22	12.05	66.97	13.11	2.63**	1>2

1. รัฐบาล 2. เอกชน

ภาพที่ 8 สันฐานคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จากแนวตามตัวแปรประเภทของสังกัดของสถานศึกษา

ผลการวิจัยการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จากเนกคามตัวแปรประเภทของสังกัดของสถานศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ศึกษาในสถานศึกษาของรัฐบาลตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ศึกษาในสถานศึกษาเอกชน และเมื่อวิเคราะห์แยกเป็นประเภทอาชญากรรม พบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษารัฐบาลตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาเอกชนในอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน อาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา อาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง และอาชญากรรมเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยนี้ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1.3 ที่ว่า "นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ศึกษาในสถานศึกษาของรัฐบาลและ เอกชนมีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างกัน"

ดังที่ทราบกันอยู่ว่า ปัจจุบันสิ่งแวดล้อมหนึ่งที่มีความสำคัญพอ ๆ กับครอบครัวคือสถาบันการศึกษา ซึ่งผู้อยู่ในวัยเรียนต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่นี้ ดังนั้นสถานศึกษาจึงมีบทบาทในการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) ให้กับผู้อยู่ในวัยเรียนด้วย

ข้อมูลที่พบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาเอกชนมีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐบาลนั้น ทำให้คาดการณ์ได้ว่าสภาพแวดล้อมตลอดจนการอบรมบ่มเพาะบุคคลในสถานศึกษาของรัฐบาล และเอกชนนั้นคงมีความแตกต่างกัน ข้อมูลชี้ให้เห็นว่าสถาบันการศึกษาของรัฐบาลน่าจะได้อบรมบ่มเพาะให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาเห็นความร้ายแรงเสียหายของการกระทำผิดที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์สังคม (หรืออาชญากรรมต่าง ๆ) มากกว่าสถานศึกษาเอกชน อันเนื่องมาจากบุคลากรที่มีความพร้อมในการปฏิบัติงานมากกว่า ดังงานวิจัยข้างต้นของสุภม ธรรมคือนทร์ (2522) ที่กล่าวแล้วนั้น

ดังนั้นหากมีการปรับปรุงและแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของบุคลากรในสถานศึกษาเอกชนแล้ว จึงคาดได้ว่าบุคลากรในสถานศึกษาเอกชนจะปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น สามารถอบรมบ่มเพาะ , เอาใจใส่ในความผิด ที่ชนะต่อสังคม และการปฏิบัติตนของนักเรียน นิสิต นักศึกษาให้เห็นความเสียหายร้ายแรงของการกระทำผิดที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์สังคมหรืออาชญากรรมต่าง ๆ ได้มากขึ้น

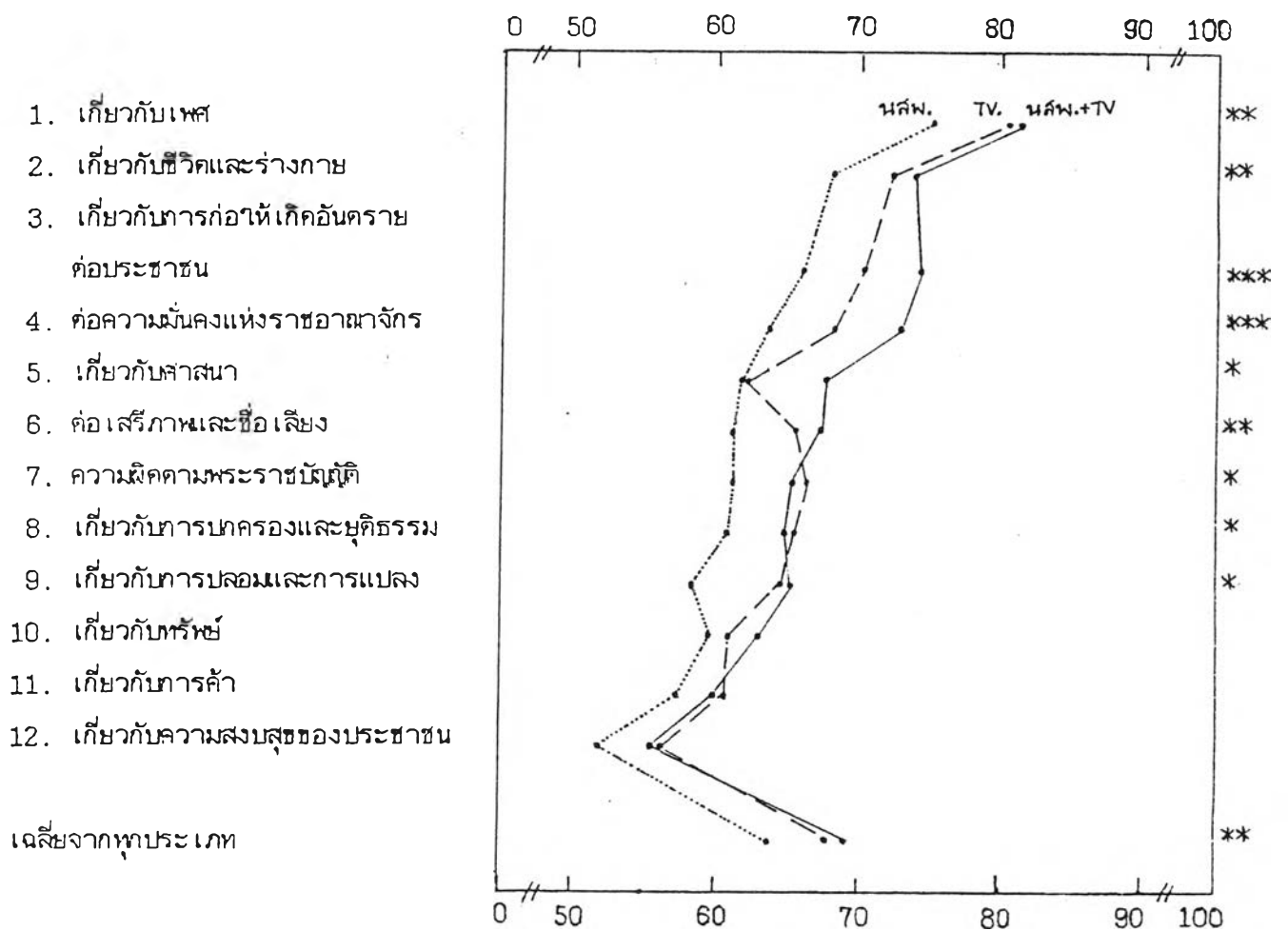
ตารางที่ 18 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างรายคู่ ดायวาร์ของเซฟเฟอองคะแนน
การตัดสินความร้ายแรงของอาชีพการรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จำแนกตามตัวแปรประเภทของสังคมชนที่ชรับษาอาชีพการรรม

ประเภทอาชีพการรรม	1		2		3		ความแตกต่าง หมายเหตุ				
	(n=122)		(n=74)		(n=661)		F	รายค			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		1	2	3	
1. เกี่ยวกับเพศ	75.03	18.74	80.45	14.43	81.18	15.88	7.42 ^{**}	1	2	3	2 > 1
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	68.15	16.28	72.22	15.66	73.75	15.19	6.87 ^{**}	1	2	3	3 > 1
3. เกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	66.18	21.42	70.42	19.81	74.03	19.74	8.42 ^{***}	1	2	3	3 > 1
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	63.95	22.48	68.24	24.26	72.90	21.19	9.56 ^{***}	1	2	3	3 > 1
5. เกี่ยวกับศาสนา	61.80	24.52	61.82	21.91	67.67	22.11	5.15 ^{**}	1	2	3	-
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	61.24	18.23	65.59	16.20	67.24	17.18	6.26 ^{**}	1	2	3	3 > 1
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	61.26	16.43	66.06	14.09	65.44	14.59	4.33 [*]	1	3	2	2 > 1
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	60.90	16.20	65.52	14.48	64.84	16.65	3.18 [*]	1	2	3	
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	58.51	18.91	64.65	15.75	65.08	17.55	7.12 ^{**}	1	2	3	2 > 1
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	59.59	15.04	61.06	13.71	63.02	15.23	2.97	-			
11. เกี่ยวกับการค้า	57.60	22.67	60.86	22.59	59.80	22.00	1	-			
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	51.89	23.07	56.15	20.73	55.26	20.87	1.45	-			
เฉลี่ยจากทุกประเภท	63.94	13.02	67.71	10.80	69.06	12.48	8.83 ^{**}	1	2	3	3 > 1

1. หนึ่งส่วนหนึ่ง 2. โททศน 3. หนึ่งส่วนหนึ่งและโททศน

ประเภทอาชญากรรม

มัชฌิม เลขคดี

ภาพที่ 9 สัมพันธคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิลิก
นัศึกษานานตามประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัย การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จากแนกตามตัวแปรประเภทของสื่อมวลชนที่รับข่าวอาชญากรรม

แม้การวิเคราะห์ผลการวิจัยที่ได้จะไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เสียทีเดียว เนื่องจา
ในการตั้งสมมุติฐานนั้นสนใจการ เปรียบเทียบระหว่างสื่อโทรทัศน์กับสื่อหนังสือพิมพ์เพียงอย่างใด
อย่างหนึ่งเท่านั้น แต่เนื่องจากสภาพความเป็นจริงในงานวิจัยมีกลุ่มตัวอย่างที่รับข่าวอาชญากรรม
จากสื่อทั้ง 2 ประเภท คือทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ถึง 661 คน (ในขณะที่รับข่าวอาชญากรรม
จากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว 122 คน และโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว 74 คน) ซึ่งเป็นจำนวน
ที่มากและเป็นสภาพจากการวิจัยที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง จึงได้วิเคราะห์ผลตามนี้ ดังนั้น
การรับข่าวอาชญากรรมจากสื่อมวลชนในงานวิจัยนี้จึงมี 3 ประเภทคือ

1. การรับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์อย่างเดียว
2. การรับข่าวอาชญากรรมจากโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว
3. การรับข่าวอาชญากรรมทั้งจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์

ผลการวิจัย พบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากทั้งหนังสือพิมพ์และ
โทรทัศน์ ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรม
จากหนังสือพิมพ์อย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญ

และเมื่อวิเคราะห์แยกเป็นประเภทอาชญากรรม พบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าว
อาชญากรรมจากทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน
นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียวในอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ
ชีวิตและร่างกายอาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน อาชญากรรมต่อความ
มั่นคงแห่งราชอาณาจักรและอาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง

นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ และจาก
โทรทัศน์เพียงอย่างเดียวตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่
รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว ในอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ และอาชญากรรม
เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง

นอกจากนี้ พบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากโทรทัศน์ ตัดสินความ
ร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์ ใน
อาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดคามพระราชบัญญัติ

และ เพื่อจะอภิปรายผลการวิจัยให้เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ ซึ่งเป็นสมมติฐานที่สนใจศึกษาความแตกต่างของการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมจากการรับช่าวา จากสื่อโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว และหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว จึงได้วิเคราะห์ข้อมูลการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทของพริบช่าวาอาชญากรรมจากโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว ($n=74$) และหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว ($n = 122$) เปรียบเทียบกัน พบว่าพริบช่าวาอาชญากรรมจากโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว ($\bar{X} = 67.71$) ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าพริบช่าวาอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว ($\bar{X} = 63.94$) อย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.09$ $p < .05$)

นอกจากนี้ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมระหว่างพริบช่าวาอาชญากรรมจากสองประเภท กับสองประเภทเดียวกันพบว่า พริบช่าวาอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ($\bar{X} = 69.09$) ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าพริบช่าวาอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว ($\bar{X} = 63.94$) อย่างมีนัยสำคัญ ($t = 4.14, p < .001$) ในขณะที่พริบช่าวาอาชญากรรมจากทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างจากพริบช่าวาอาชญากรรมจากโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว ($\bar{X} = 67.71$) อย่างไม่มีนัยสำคัญ

ผลดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อการรับช่าวาอาชญากรรมจากโทรทัศน์เพียงอย่างเดียวทำให้พริบช่าวา ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมได้สูงมาก แม้ว่าพริบช่าวา จะรับช่าวา จากหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอีก 1 ประเภท ก็ไม่ได้ทำให้ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงขึ้นมากนัก จึงไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างพริบช่าวาจากโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว และพริบช่าวาจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์

ในอีกประการหนึ่ง อาจอธิบายได้ว่า พริบช่าวาอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว จะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมไม่สูงนัก แต่เมื่อได้รับช่าวาอาชญากรรมจากโทรทัศน์เพิ่มเติมเข้ามาด้วย จะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงขึ้น เราจึงพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างพริบช่าวา จากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว และพริบช่าวาจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์

ดังนั้นเราจึงสรุปการวิจัยได้ว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของผู้ให้ตัดสินความร้ายแรงสูงกว่าหนังสือพิมพ์ และการพริบช่าวาอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าพริบช่าวาอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว เป็นเพราะอิทธิพลของโทรทัศน์ด้วยตนเอง

แม้งานวิจัยจะไม่สามารถให้คำตอบที่สมบูรณ์เกี่ยวกับทฤษฎีของ Bandura ในประเด็นข้างต้น แต่พอจะให้คำตอบบางประการเพิ่มขึ้นมาได้บ้างว่า ในอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์หรือสื่อมวลชน โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ในด้านการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อผู้คมากกว่าหนังสือพิมพ์

อนึ่ง การเสนอภาพข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ (หรือหนังสือพิมพ์) ในลักษณะที่รุนแรง น่าสยองกลอน ทำให้มีข้อคำถามเพิ่มขึ้นว่า การเสนอข่าวเช่นนั้นจะก่อให้เกิดผลอะไรบ้าง นอกจากทำให้ผู้ทวิตวาคกลวมากช่น และตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสงช่นแทนน (ซึ่งผลเหล่านครวมการตรวจสอบโดยการทำวิจัยช้ควย) ในระยะยาวจะมีผลอะไรคามาหรือไม่ เช่น กรณีทงงานวิจัยพบว่า การคร้โทรทัศน์มเนอหากวารารวแรงมาก ๆ แล้วทำให้ผคเกิดความช่นช้าคอความก้าวร้าวแรงคาง ๆ นน (Cline, Croff and Courrier 1973; Thomas and others 1977) หากเรารับภาพข่าวอาชญากรรมทรนแรงเช่นนไปเรอช ๆ ประชาชนของเราจะเกิดความช่นช้าคอการทำร้ายกนในสงคมมากช่นหรือไม่ หรืออาจช่นช้าคอการทำร้ายหรืออาชญากรรมทเกิดกบผอน แต่ทวาคกลวช้จะเกิดกบตัวเองแทนน หรือไม่ อยางไร ผลเสี่ยหาช้ทอาจจะมคอสงคมในระยะยาวเช่นน ควรจะไดมการศึกษาช้กนคอไป

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนของคะแนน
การตัดสินใจรายแรงของอาชีพการของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จำแนกตามตัวแปร ความถี่ของการรับข่าวอาชีพการ โดยการใช้ทดสอบค่าที

ประเภทอาชีพการ	1		2		t
	(n=508)		(n=360)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกี่ยวกับเพศ	80.51	16.43	79.90	16.22	0.54
2. เกี่ยวกับชาติและร่างกาย	73.07	15.68	72.42	15.36	0.60
3. เกี่ยวกับการก่อไฟเกิดอันตรายต่อประชาชน	72.51	20.54	72.49	19.79	0.01
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	71.08	22.03	71.17	21.98	-0.06
5. เกี่ยวกับศาสนา	66.64	22.39	65.88	22.76	0.49
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	66.40	17.44	65.86	17.64	0.45
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	64.91	14.60	65.13	15.39	-0.21
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	64.23	16.54	64.29	16.26	-0.05
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	64.34	17.59	63.80	18.00	0.44
10. เกี่ยวกับทรัพย์	62.30	15.31	62.51	14.96	-0.20
11. เกี่ยวกับการค้า	59.50	22.70	59.66	21.50	-0.11
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	55.48	21.05	53.96	21.44	1.04
เฉลี่ยจากทุกประเภท	68.30	12.54	68.11	16.64	0.22

1. รับข่าว 2. ไม่ได้รับข่าว

ผลการวิจัยการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียนนิสิต นักศึกษา
จากเนกตามตัวแปรความถี่ของการรับข่าวอาชญากรรม

นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมทุกวัน และนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมบางวันหรือไม่ได้รับ เลขตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมทุกวันจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ไม่ได้รับข่าวอาชญากรรมทุกวัน" ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า ความถี่หรือปริมาณของการรับข่าวอาชญากรรมไม่มีผลให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงขึ้นหรือต่ำลง แต่ขึ้นอยู่กับสื่อที่รับมากกว่าว่ามีวิธีการหรือลักษณะของการเสนอข่าวอาชญากรรมอย่างไร ดังที่พบจากการวิจัยที่สรุปได้ว่าผู้ที่รับข่าวอาชญากรรมจากโทรทัศน์จะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าผู้ที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์ ข้อมูลจากงานวิจัยของ O'Keefe (1987) ก็ได้พบว่าโทรทัศน์เป็น สื่อที่สามารถเสนอข่าวอาชญากรรมให้ผู้ดูเกิดความกลัว และความเห็นร้ายแรงของอาชญากรรมมากกว่าหนังสือพิมพ์

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปร การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้วยการทดสอบค่าที

ประเภทอาชญากรรม	1		2		t
	(n=107)		(n=761)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกี่ยวกับเพศ	80.27	15.66	80.25	16.44	0.01
2. เกี่ยวกับชาติและร่างกาย	73.37	15.22	72.72	15.60	0.41
3. เกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	73.09	20.95	72.42	20.13	0.32
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	70.62	22.04	71.19	22.00	-0.25
5. เกี่ยวกับศาสนา	64.70	24.71	66.55	22.22	0.80
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	65.30	18.06	66.30	17.44	-0.55
7. ความยุติธรรมของราชบัลลังก์	63.43	16.38	65.22	14.71	-1.16
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	64.29	17.22	64.25	16.32	0.02
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	62.75	17.98	64.31	17.72	-0.85
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	64.51	15.94	62.09	15.03	1.55
11. เกี่ยวกับการค้า	60.77	23.52	59.40	22.02	0.60
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	57.65	23.89	54.46	20.79	<u>1.32</u>
เฉลี่ยจาก ทุกประเภท	68.37	12.75	68.20	12.56	0.13

1. เคย 2. ไม่เคย

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการตัดสินความ
 ร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปร
 การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้วยการทดสอบค่า t

ประเภทอาชญากรรม	1		2		ทิศทาง	
	(n=281)		(n=587)		t	ความแตกต่าง
	\bar{x}	S.D	\bar{x}	S.D		
1. เกี่ยวกับเพศ	82.58	14.77	79.14	16.94	3.05**	1>2
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	74.30	15.52	72.08	15.52	1.97*	1>2
3. เกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	74.74	19.41	71.43	20.53	2.26*	1>2
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	72.28	20.82	70.56	22.53	1.08	—
5. เกี่ยวกับศาสนา	67.45	21.38	65.78	23.07	1.02	—
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	67.06	16.35	65.75	18.04	1.04	—
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	63.93	14.36	65.51	14.94	-1.46	—
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	65.16	15.63	63.82	16.78	1.12	—
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	63.44	16.59	64.45	18.28	-0.78	—
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	62.90	15.35	62.14	15.07	0.69	—
11. เกี่ยวกับการค้า	59.76	22.03	59.47	22.30	0.18	—
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	55.83	20.32	54.38	21.63	0.94	—
เฉลี่ยจากทุกประเภท	68.97	12.13	67.87	12.78	1.21	—

1. น

2. นม

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน
นิสิต นักศึกษา จำนวนตามตัวแปรการเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม และการ
มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ไม่เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม" และ "นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม จะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ไม่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม" ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่าความรู้สึกของคนในกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน สำหรับผู้ที่เคย และผู้ที่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมกับผู้ที่ไม่เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือไม่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม ทั้งนี้เพราะแม้ผู้ที่ไม่เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือไม่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม แต่ก็ได้รับรู้อาชญากรรมที่เกิดขึ้นอย่างใกล้ชิดจากสื่อสารมวลชนได้ หากให้มีประสบการณ์ในการเห็นการก่ออาชญากรรมของบุคคลผ่านสื่อหรือตัวแบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ และสามารถประเมินสภาพของการตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ไม่ต่างจากผู้ตก เป็นเหยื่อหรือมีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ และเนื่องจากกรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่มีภัยรอบด้าน ถึงแม้วันนี้อาจยังไม่เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือยังไม่มียุติกรรมตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม แต่ก็ไม่มีหลักประกันได้ว่าจะไม่ตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือจะไม่มียุติกรรมตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม ในวันข้างหน้า เนื่องจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานครมีความถี่มาก ดังงานวิจัยของไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ (2526) รายงานว่าปัญหาอาชญากรรมที่พบในกรุงเทพมหานครในช่วงปี 2519-2524 มีสถิติการฆาตกรรมเฉลี่ยวันละมากกว่า 2 คดี ความผิดทางเพศร่วมกับการข่มขืน กระทำซ้ำเราเฉลี่ยเกิดวันละ 1 คดี ความผิดต่อร่างกายเฉลี่ยวันละ 4.2 คดี ความผิดฐานปล้นทรัพย์เฉลี่ยเกิดขึ้นวันละ 1 คดี ความผิดฐานลักทรัพย์เกิดขึ้นวันละ 15 คดี งานวิจัยของเขียนฉาย กิระนันท์ และคณะ (2525) ที่ได้สำรวจภาวะเศรษฐกิจสังคมในกรุงเทพมหานคร พบว่าครัวเรือนในกรุงเทพมหานครร้อยละ 13.2 เคยมีประสบการณ์ถูกข่มขืนขึ้นบ้านมาแล้วในระยะเวลา 1-2 ปีมานี้ และในจำนวนครัวเรือนที่ถูกข่มขืนขึ้นบ้านนี้ ส่วนใหญ่คือร้อยละ 63.8 เคยถูกข่มขืนขึ้นบ้านเพียงครั้งเดียว ร้อยละ 19.2 เคยถูกข่มขืนขึ้นบ้าน 2 ครั้ง หรือมากกว่า และมีร้อยละ 3 ที่เคยถูกข่มขืนขึ้นบ้านมากกว่า 7 ครั้ง

นอกจากนี้ Piamsomboon (1984: 278) ได้รายงานช่วงเวลาเฉลี่ยต่อการเกิด
 อาชญากรรม 1 ครั้งว่า มีการฆาตกรรมเกิดขึ้นทุก ๆ 17.5 ชั่วโมง การปล้นทรัพย์เกิดขึ้นทุก ๆ
 35 ชั่วโมง การขโมยเกิดขึ้นทุก ๆ 37 ชั่วโมง และการทารุณร่างกายเกิดขึ้นทุก ๆ 5 ชั่วโมง
 เหตุที่อาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร เกิดขึ้นก็เช่นนี้ แม้เราจะไม่ได้ถามชาวกรุงเทพมหานคร
 โดยตรงว่ากลัวการตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ก็พอจะอนุมานได้ว่าชาว
 กรุงเทพมหานครย่อมเกิดความกลัวหรือเห็นความเสียหายร้ายแรงของการตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม
 หรือการมีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมได้เช่นเดียวกับผู้ที่ตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังนั้น
 เราจึงพบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานครที่เคยและไม่เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม
 กับนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีผู้รู้จักคุ้นเคย และไม่มีการรู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม
 ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 22 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ ของคะแนนการตัดสินความร้ายแรง ของอาชีพการรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการศึกษาของบิดา

ประเภทอาชีพการรรม	1		2		3		4		5		F
	(n=365)		(n=96)		(n=170)		(n=71)		(n=155)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกยวกับเพศ	80.95	16.23	79.98	15.37	81.12	16.75	77.30	19.98	79.90	15.77	<1
2. เกยวกับชีวิตและร่างกาย	72.82	15.74	72.90	15.18	72.78	16.14	72.71	15.02	73.04	15.15	<1
3. เกยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	73.36	19.41	72.20	19.67	72.92	20.07	71.45	19.27	71.65	22.42	<1
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	71.64	21.82	71.25	21.64	70.85	21.48	70.81	28.79	70.60	22.66	<1
5. เกยวกับศาสนา	66.05	21.91	68.54	20.74	67.39	22.55	64.42	23.00	66.26	24.06	<1
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	66.14	17.59	65.77	16.10	67.04	17.57	64.14	17.39	67.09	17.89	<1
7. ความผิดตนพระราชบัญญัติ	65.55	15.42	63.50	15.08	66.69	14.81	62.20	14.55	64.52	14.04	1.57
8. เกยวกับการปกครองและยธรรม	64.93	16.75	63.14	16.50	64.01	16.45	61.07	15.62	65.83	15.84	1.28
9. เกยวกับการปลอมและการแปลง	65.23	17.75	63.41	16.89	65.47	17.67	60.96	20.23	62.58	16.83	1.48
10. เกยวกับทรัพย์	61.94	15.18	60.39	16.45	64.10	15.11	60.22	14.80	64.07	14.30	1.88
11. เกยวกับการค้า	59.14	22.58	55.95	21.90	63.43	22.98	53.87	20.04	61.79	20.71	3.53**
12. เกยวกับความสงบสุขของประชาชน	55.34	20.45	53.65	20.22	57.40	21.86	51.13	20.00	53.37	22.50	1.49
เฉลี่ยจาก ทุกประเภท	63.46	12.56	67.36	12.80	69.20	12.83	66.24	12.61	68.51	12.22	<1

1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษาตอนต้น 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย
4. อนุปริญญา 5. ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

** ความแตกต่างรายคู่ 4 2 1 5 3

ตารางที่ 23 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ของคะแนนการตัดสิน
ความเรียงของอาชีพการรรมของนักเรียนชั้น นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการศึกษาของมารดา

ประเภทอาชีพการรรม	1		2		3		4		5		F
	(N=489)		(n=93)		(n=129)		(n=68)		(n=79)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกียวกับเพศ	80.77	16.32	80.73	16.09	79.19	17.07	80.33	16.31	79.11	16.04	<1
2. เกียวกับชาติและร่างกาย	72.75	15.86	72.76	15.75	73.15	15.61	73.35	13.94	72.32	15.47	<1
3. เกียวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	71.90	20.13	76.43	17.33	71.72	21.02	75.44	18.06	71.97	22.68	1.42
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	70.73	22.47	71.67	19.47	73.21	21.20	72.78	19.20	68.63	24.67	<1
5. เกียวกับศาสนา	65.65	22.11	68.60	20.80	66.03	23.58	67.51	23.41	68.81	23.50	<1
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	66.07	17.84	66.50	17.29	66.34	15.96	65.30	16.35	63.06	18.55	<1
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	65.46	15.40	64.11	14.22	65.49	13.66	63.29	15.21	64.95	14.92	<1
8. เกียวกับการปกครองและยุติธรรม	63.58	16.42	64.26	17.46	65.97	15.77	64.76	15.63	66.99	16.81	1.10
9. เกียวกับการปลอมและการแปลง	64.31	17.87	64.54	17.22	66.29	17.72	60.21	18.35	63.42	16.35	1.36
10. เกียวกับทรัพย์สิน	61.73	15.45	62.61	16.11	64.06	13.35	62.69	16.12	64.20	14.00	<1
11. เกียวกับการค้า	59.17	22.40	56.85	23.40	62.78	21.38	56.13	20.60	63.27	20.32	2.02
12. เกียวกับความสงบสุขของประชาชน	54.92	20.39	57.40	21.46	55.51	21.93	51.13	20.12	54.05	24.73	<1
เฉลี่ยจาก ทุกประเภท	68.12	12.78	68.45	12.80	68.87	12.06	68.06	12.72	68.55	12.07	<1

1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษาตอนต้น 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย
4. อนุปริญญา 5. บริหารศาสตร์หรือสูงกว่า

ตารางที่ 24. วิถีปฏิบัติที่สวนเบญจกิติและสวนหลวงวชิรเกล้าฯ (การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว) และการทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffé และแผนการตัดสินใจรายรายของอาจารย์การนิเทศ (นักเรียน นักศึกษา) จำแนกตามตัวแปรอาชีพของบิดา

ประเภทอาชีพ/การกรณ	1		2		3		4		5		F
	(N=238)		(n=358)		(n=102)		(n=59)		(n=102)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกษากับเพศ	79.66	16.58	81.33	16.47	77.45	18.37	77.75	15.51	82.85	12.71	2.22
2. เกษากับชีวิตและร่างกาย	72.58	15.78	74.06	15.67	70.51	15.36	64.45	16.07	74.80	13.49	3.37
3. เกษากับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	79.98	19.76	73.42	19.93	68.33	23.42	69.86	19.41	74.87	17.95	1.92
4. ความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	71.57	21.19	71.13	21.74	69.33	25.15	69.09	24.30	73.94	19.29	<1
5. เกษากับศาสนา	67.99	23.36	66.28	22.27	64.40	22.13	60.04	21.12	68.97	21.73	2.02
6. ต่อเสีรภาพและชื่อเสียง	66.27	16.90	67.23	17.48	63.51	18.72	64.07	17.13	67.26	17.30	1.23
7. ความผิดตามพระราชนิพนธ์	64.07	14.06	66.22	15.15	65.64	13.99	62.29	13.96	65.16	16.22	1.37
8. เกษากับการปกครองและยุติธรรม	64.26	16.24	64.90	16.47	62.87	17.33	60.77	15.64	65.80	16.22	1.21
9. เกษากับการปลอมและการแปลง	64.19	17.61	64.10	17.64	62.54	19.16	66.69	16.01	64.67	17.74	<1
10. เกษากับทรัพย์	62.15	14.89	63.08	14.83	65.08	15.24	58.54	13.59	64.14	16.81	1.51
11. เกษากับการลา	59.12	20.71	59.74	22.82	60.12	24.49	58.47	17.38	60.35	23.56	<1
12. เกษากับความสงบสุขของประชาชน	53.51	21.12	54.77	21.56	55.27	21.19	52.63	16.41	59.75	21.92	1.78
เฉลี่ยจากทุกประเภท	67.93	12.50	69.11	12.33	66.88	13.22	64.95	12.58	69.92	12.23	2.25

1. ราชการ/รัฐวิสาหกิจ 2. ธุรกิจส่วนตัว, ค้าขาย 3. รับจ้าง
4. เกษตรกร 5. อื่น ๆ

** ความแตกต่างรายคู่ 4 3 1 2 5

ตารางที่ 25 มัชฌิมเสขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
ของคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรอาชีพของมารดา

ประเภทอาชญากรรม	1 (n=116)		2 (n=298)		3 (n=47)		4 (n=49)		5 (n=324)		6 (n=28)		F
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. เกี่ยวกับเพศ	80.72	16.56	80.95	16.79	79.28	16.75	77.71	15.38	80.29	16.16	79.38	13.58	<1
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	73.96	15.15	73.24	16.27	72.76	16.16	69.19	14.85	72.76	15.32	71.68	12.49	<1
3. เกี่ยวกับการก่อให้แก่อนตรายต่อประชาชน	73.97	18.92	73.06	20.05	72.86	21.80	71.67	17.40	72.23	20.75	68.67	20.03	<1
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	72.44	21.18	71.37	22.14	70.76	22.47	71.47	21.39	70.52	22.05	73.12	22.43	<1
5. เกี่ยวกับศาสนา	69.72	23.24	65.81	22.33	69.47	23.32	60.92	19.37	65.99	22.49	68.46	22.64	1.38
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	67.90	15.78	66.28	18.07	66.48	17.15	64.92	16.77	66.04	17.82	65.68	14.71	<1
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	65.79	14.72	65.67	14.81	67.71	12.92	60.97	14.35	64.67	15.37	62.71	15.36	1.37
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	65.09	16.07	64.60	16.85	68.44	14.76	60.85	15.76	63.62	16.48	65.09	15.88	1.23
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	63.95	15.81	64.97	18.35	61.57	17.81	67.70	16.07	63.35	18.01	65.50	16.45	<1
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	62.67	15.22	63.38	14.66	67.09	14.54	59.49	13.18	61.49	15.63	60.60	16.83	1.85
11. เกี่ยวกับการค้า	60.82	20.43	59.46	22.35	62.77	23.00	60.61	17.38	58.30	23.09	62.14	23.82	<1
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	55.45	21.26	53.90	21.14	62.45	24.93	53.27	16.41	54.23	20.58	60.71	24.18	1.90
เฉลี่ยจากทุกประเภท	69.11	12.67	68.79	12.50	69.96	11.88	65.60	12.58	67.83	12.80	67.13	11.62	<1

1. ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	2. ธุรกิจส่วนตัว, ค้าขาย	3. รับจ้าง
4. เกษตรกร	5. แม่บ้าน	6. อื่น ๆ

ตารางที่ 26 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
 ขงคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
 จำแนกตามตัวแปรรายได้ของทุกคนในครอบครัวรวมกัน

ประเภทอาชญากรรม	1		2		3		4		5		F
	(n=200)		(n=258)		(n=156)		(n=90)		(n=146)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกี่ยวกับเพศ	80.01	16.98	80.65	16.00	81.23	15.48	81.15	13.63	79.53	17.82	<1
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	72.95	15.45	72.49	15.62	73.95	14.91	74.03	12.64	72.30	16.87	<1
3. เกี่ยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	72.25	19.50	71.45	20.33	73.17	19.59	74.55	17.82	75.12	20.83	1.05
4. ท่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	74.15	20.72	70.60	23.00	71.20	20.07	71.58	21.34	70.39	21.99	<1
5. เกี่ยวกับศาสนา	63.76	22.22	66.51	22.86	67.30	22.87	65.34	21.25	70.70	21.19	2.16
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	67.13	17.62	66.76	16.70	67.05	17.47	67.03	16.67	64.12	18.23	<1
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	65.72	15.62	65.73	14.95	65.81	13.59	62.70	13.69	62.91	15.76	1.63
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	64.01	17.22	63.89	17.13	65.53	13.36	63.07	15.62	64.61	17.36	<1
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	62.22	18.35	63.32	17.19	63.75	17.52	61.17	16.57	65.49	17.57	1.56
10. เกี่ยวกับการข่มขืน	61.96	15.47	62.21	14.83	63.28	14.34	63.17	15.62	62.40	15.40	<1
11. เกี่ยวกับการฉ้อโกง	58.47	23.24	57.95	22.72	60.97	21.56	58.11	20.22	62.28	21.23	1.24
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	55.28	19.85	55.54	21.45	54.81	20.44	55.00	23.79	53.23	21.43	<1
เฉลี่ยจากทุกประเภท	68.46	13.02	68.23	12.48	69.04	11.79	68.30	11.18	67.82	13.23	<1

1. 1ไม่เกิน 5,000 บาท 2. 5,001 - 10,000 บาท 3. 10,001-15,000 บาท
 4. 15,001 - 20,000 บาท 5. มากกว่า 20,000 บาท

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน
นัสต์ นักศึกษาจากแผนกตามตัวแปรการศึกษาของบิดา-มารดา อาชีพของบิดา-มารดา
และรายได้ของทุกคนในครอบครัวร่วมกัน

ผลการวิจัยทั้ง 5 ตัวแปรนี้ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อย่างไรก็ตาม ในตัวแปรอาชีพของบิดานั้น พบว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาหมอบดาอาชีพเกษตรกรรมจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่ำกว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาหมอบดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวค้าขาย และอาชีพอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม แม้จะไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่พบแนวโน้มว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาหมอบดาอาชีพเกษตรกรรมจะคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาหมอบดาอาชีพอื่น

ส่วนในตัวแปรการศึกษาของบิดานั้น พบเพียงว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาหมอบดาการศึกษาาระดับอนุปริญญา ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาหมอบดาการศึกษาาระดับมัธยมปลายและปริญญาตรี และเมื่อพิจารณาคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมก็ด้วยทั่วไปแล้วไม่พบแนวโน้มของความแตกต่างของการตัดสินฯ ในแต่ละระดับการศึกษาของบิดาเลย

ผลการวิจัยนี้สรุปได้ว่า ตัวแปรสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ไม่ส่งผลต่อการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นัสต์ นักศึกษาโดยตรง เป็นเพียงแต่มีแนวโน้มที่จะมีอิทธิพลหรือมีอิทธิพลบาง เล็กน้อย (ในการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมบางประเภท) ทั้งนี้สันนิษฐานได้ว่าอาจเป็นเพราะอิทธิพลของการได้รับการศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่อบรมมาเพาะอยู่เป็นเวลานานและต่อเนื่อง ทำให้อิทธิพลความแตกต่างของการศึกษาอาชีพหรือรายได้ของบิดา มารดาลดความสำคัญลง คือไม่ว่านักเรียน นัสต์ นักศึกษาจะมาจากพื้นฐานทางบ้านที่แตกต่างกัน มากน้อยแค่ไหน สถาบันการศึกษาที่ได้อบรมหล่อหลอมให้นักเรียน นัสต์ นักศึกษาเหล่านั้นมีแนวคิดต่อการมอง เห็นโทษของการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมออกมาในรูปเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ร่องรอยของพื้นฐานความแตกต่างนั้น ยังสามารถจะเห็นได้บางประการ เช่นที่พบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีบิดามารดาอาชีพเกษตรกรมีแนวโน้มจะคัดลอกความร้ายแรงของอาชญากรรมค่าว่าอาชีพอื่น ๆ ซึ่งผลจึงกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมาน ซาลีเครือ (2523) ที่ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมเชิงสังคมของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 ในกรุงเทพมหานคร และ จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม และการเคารพสิทธิ์เสรีภาพของผู้อื่น พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองอาชีพเกษตรกรมีค่านิยมเชิงสังคมค่าว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 27 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
ของคะแนนการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
จำแนกตามตัวแปรระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ประเภทอาชญากรรม	1		2		3		F
	(n=201)		(n=76)		(n=590)		
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
1. เกี่ยวกับเพศ	80.46	15.75	80.62	16.61	80.13	16.53	<1
2. เกี่ยวกับชาติและร่างกาย	72.46	15.81	74.50	13.37	72.70	15.74	<1
3. เกี่ยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	73.78	19.42	74.04	17.59	71.92	20.79	<1
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	71.07	21.83	70.45	19.06	71.22	22.45	<1
5. เกี่ยวกับศาสนา	66.65	21.85	64.50	22.13	66.50	22.82	<1
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	66.04	16.76	67.55	16.14	66.05	17.96	<1
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	64.39	14.54	63.55	16.34	65.40	14.88	<1
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	63.05	16.18	65.15	14.50	64.56	16.75	<1
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	66.17	18.46	64.09	16.67	63.48	17.57	1.70
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	62.41	14.62	64.87	14.60	62.45	15.43	<1
11. เกี่ยวกับการค้า	59.94	20.91	60.20	22.94	59.39	22.56	<1
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	54.95	21.51	56.32	20.65	54.68	21.19	<1
เฉลี่ยจาก ทุกลุ่ม	68.17	12.69	68.34	12.41	68.24	12.59	<1

1. 1 - 5 ปี 2. 6 - 10 ปี 3. 10 ปีขึ้นไป

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน
นิสิต นักศึกษาจากเนกคามตัวแปรระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยนี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครในระยะเวลาต่างกัน จะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างกัน" ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการกระจายข่าวสารและการรับรู้อาชญากรรมที่เกิดขึ้นของคนไทยและชาวกรุงเทพมหานครมีลักษณะทั่วถึง ไม่มีความแตกต่างในการได้รับข่าวสารดัง เช่น ปาปัวนิวกินีที่พบว่า ชุมชนชานเมืองและชนบทมีการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างกัน

ดังนั้น ถึงแม้ว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่เพิ่งจะเข้ามาอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร แต่ก็มีโอกาสได้รับรู้ข่าวอาชญากรรมจากสื่อสารมวลชนอื่น ๆ แล้ว เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น ทำให้ประเมินหรือตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมได้ไม่แตกต่างจากผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครนานแล้ว

ตารางที่ 28 สรุปการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภท
ของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตาม ตัวแปรอิสระ 13 ตัวแปร

ประเภทอาชญากรรม	ตัวแปร												
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1. เกี่ยวกับเพศ	***	*	**	**	-	-	**	-	-	-	-	-	-
2. เกี่ยวกับชาติและร่างกาย	***	***	***	***	-	-	*	-	-	**	-	-	-
3. เกี่ยวกับการก่อเหตุเกิดอันตรายต่อประชาชน	-	***	***	-	-	-	*	-	-	-	-	-	-
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	-	-	**	***	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5. เกี่ยวกับศาสนา	-	***	**	***	-	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	**	-	**	**	-	-	-	-	-	-	-	-	-
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	***	**	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	**	-	-	***	-	-	-	-	-	-	-	-	-
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	**	**	-	*	-	-	-	-	-	-	-	-	-
11. เกี่ยวกับการค้า	-	-	-	-	-	-	-	**	-	-	-	-	-
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	*	-	*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เฉลี่ยจาก ทุกประเภท	***	*	**	***	-	-	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ

1 = เพศ	8 = ระดับการศึกษาของบิดา
2 = ระดับการศึกษา	9 = ระดับการศึกษาของมารดา
3 = ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา	10 = อาชีพของบิดา
4 = ประเภทของสมาคมที่เข้าร่วมอาชญากรรม	11 = อาชีพของมารดา
5 = ความถี่ของรับชาวอาชญากรรม	12 = รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน
6 = การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	13 = ระยะเวลาของการอาศัยอยู่ใน กทม.
7 = การมีบุตรตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	

ตอนที่ 4

การทํานายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร

- 4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ กับตัวแปรทํานาย
- 4.2 การทํานายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ
- 4.3 อภิปรายผล

ตารางที่ 29 | ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ (N=868)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
1. เพศ																										
2. ระดับการศึกษา	0.02																									
3. ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา	0.02	0.10**																								
4. ประเภทของสมรรถนะ ๖	-0.03	0.10**	0.09**																							
5. ความถี่ของการรับข่าว ๖	-0.05	-0.00	-0.02	0.09**																						
6. การเคยตกเป็นเหยื่อ ๖	-0.05	0.05	0.01	0.05	-0.01																					
7. การมีประกันเคยตกเป็นเหยื่อ ๖	0.03	0.16***	0.03	0.02	-0.01	0.26***																				
8. ระดับการศึกษาของบิดา	-0.05	0.19***	-0.10***	0.01	0.02	0.10**	0.08*																			
9. ระดับการศึกษาของมารดา	-0.10***	0.23***	-0.10**	0.04	0.02	0.07*	0.09**	0.73***																		
10. อาชีพของบิดา	-0.02	0.04	-0.13**	0.00	-0.06	0.01	0.07*	0.48***																		
11. อาชีพของมารดา	-0.04	0.09**	-0.01	0.01	-0.02	0.00	0.07*	0.35***																		
12. รายได้ต่อเดือน ๖	-0.02	0.42***	0.00	0.07*	0.02	0.01	0.13**	0.26***	0.16**																	
13. ระยะเวลาการอาศัยใน กทม.	-0.08*	0.12**	0.05	0.04	0.06	0.06	0.01	0.05																		
14. ด. เกณฑ์เพศ	0.25***	0.07	0.09*	0.12**	0.00	0.00	0.10**	-0.03																		
15. ด. เกณฑ์ชีวิตและร่างกาย	0.12	0.19	0.13	0.12	0.01	0.01	0.07	0.00																		
16. ด. เกณฑ์การก่อเหตุเกิดอันตราย ๖	0.04	0.26**	0.18**	0.14**	0.01	0.01	0.08*	-0.03																		
17. ด. ท่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	0.03	0.05	0.10**	0.15***	0.02	-0.01	0.04	-0.02																		
18. ด. เกณฑ์ศาสนา	0.10	0.14	0.11	0.10	0.01	-0.03	0.03	-0.00	0.04	0.04	0.06	0.09*	0.04													
19. ด. ท่อสภาพและชื่อเสียง	0.09**	0.04	0.10**	0.12**	0.02	-0.02	0.04	0.01	0.02	-0.00	0.04	-0.05	-0.01	0.68***	0.75***	0.52***	0.68***	0.45**								
20. ด. ซึ่งเป็นการยึดตามพระราชบัญญัติ	0.11	-0.10	-0.03	0.09**	-0.04	-0.04	-0.05	-0.03	-0.02	0.05	0.01	-0.07	0.01	0.54***	0.51***	0.13	0.25	0.21	0.51***							
21. ด. เกณฑ์การปกครองและความยุติธรรม	0.04	0.04	-0.01	0.07*	-0.02	0.00	0.04	0.00	0.06	0.00	0.02	0.01	0.04	0.37**	0.39**	0.33**	0.37**	0.38**	0.44**	0.51**						
22. ด. เกณฑ์การปกครองและการแบ่ง	0.11	-0.01	0.02	0.12**	0.00	-0.03	-0.03	-0.06	-0.03	0.00	-0.00	-0.03	-0.04	0.44**	0.46**	0.53**	0.57**	0.48**	0.52**	0.43**	0.54**					
23. ด. เกณฑ์การขง	0.08	0.10	0.05	0.08	-0.03	0.05	0.02	0.05	0.06	-0.01	0.00	0.02	0.02	0.58***	0.61***	0.40**	0.40**	0.35**	0.63**	0.69**	0.54**	0.53**				
24. ด. เกณฑ์การค้า	0.04	0.03	0.00	0.03	-0.06	0.02	0.01	0.03	0.04	-0.01	0.02	0.06	-0.01	0.23**	0.24**	0.15	0.11	0.22	0.31	0.44**	0.51**	0.45**	0.50**			
25. ด. เกณฑ์ความสงบสุข ๖	0.07	0.01	0.07	0.05	0.01	0.05	0.03	-0.03	0.04	-0.01	0.02	0.06	-0.02	0.19**	0.23**	0.24**	0.18	0.27	0.21	0.26	0.34**	0.29**	0.30**	0.26**		
26. ด. เกณฑ์การประพฤติ	0.14	0.08	0.09	0.14	-0.01	0.00	0.04	-0.01	0.02	-0.01	0.01	0.01	0.01	0.81***	0.86***	0.60**	0.65**	0.53**	0.82***	0.75**	0.62**	0.66**	0.86**	0.46**	0.34**	

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกรรมประเภทต่าง ๆ กับตัวแปรทำนาย

จากตารางที่ 29 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทและอาชีพกรรมประเภทต่าง ๆ กับตัวแปรทำนาย 13 ตัวแปร พบความสัมพันธ์ ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชีพกรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทอย่างมีนัยสำคัญเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ เพศ ($r=.14, p<.001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชีพกรรม ($r=.14, p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.09, p<.01$) และระดับการศึกษา ($r=.08, p<.01$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกรรมเกี่ยวกับเพศกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชีพกรรมเกี่ยวกับเพศอย่างมีนัยสำคัญ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ เพศ ($r=.25, p<.001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชีพกรรม ($r=.12, p<.001$) การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชีพกรรม ($r=.10, p<.01$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.19, p<.01$) และระดับการศึกษา ($r=.07, p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชีพกรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอย่างมีนัยสำคัญ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ระดับการศึกษา ($r=.19, p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.13, p<.001$) เพศ ($r=.12, p<.001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชีพกรรม ($r=.12, p<.001$) และการมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชีพกรรม ($r=.07, p<.01$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชีพกรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ระดับการศึกษา ($r=.26, p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.18, p<.001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชีพกรรม

($r=.14$, $p<.001$) การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($r=.08$, $p<.05$) และ รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน ($r=.06$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรอย่างมีนัยสำคัญ คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.15$, $p<.01$) และประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.10$, $p<.01$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนากับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนาอย่างมีนัยสำคัญ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.11$, $p<.001$) เพศ ($r=.10$, $p<.001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.10$, $p<.001$) รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน ($r=.09$, $p<.01$) และอาชีพของมารดา ($r=.06$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมต่อ เสรีภาพและชื่อเสียงกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมต่อ เสรีภาพและชื่อเสียงอย่างมีนัยสำคัญ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.12$, $p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.10$, $p<.01$) และ เพศ ($r=.09$, $p<.01$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอย่างมีนัยสำคัญ คือ เพศ ($r=.11$, $p<.001$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.09$, $p<.01$) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับอาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอย่างมีนัยสำคัญคือ ระดับการศึกษา ($r=-.10$, $p<.05$) และรายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน ($r=-.07$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมเกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรมกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมเกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรมอย่างมีนัยสำคัญ คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.07$, $p<.05$) และระดับการศึกษาของมารดา ($r=.06$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงอย่างมีนัยสำคัญ คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.12$, $p<.001$) และเพศ ($r=.11$, $p<.001$) และตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับอาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงคือระดับการศึกษาของบิดา ($r=-.06$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินอย่างมีนัยสำคัญ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ระดับการศึกษา ($r=.10$, $p<.001$) เพศ ($r=.08$, $p<.01$) ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($r=.08$, $p<.01$) และระดับการศึกษาของมารดา ($r=.06$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมเกี่ยวกับการค้ากับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับอาชญากรรมเกี่ยวกับการค้าอย่างมีนัยสำคัญ คือ ความถี่ของการรับข่าวอาชญากรรม ($r=-.06$, $p<.05$)

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมเกี่ยวกับความสุขของประชาชนกับตัวแปรทำนาย

ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมเกี่ยวกับความสุขของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ คือ เพศ ($r=.07$, $p<.05$) และประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($r=.07$, $p<.05$)

ตารางที่ 30 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ สัมประสิทธิ์การทำนาย และสมการถดถอย

พหุคูณแบบขั้นตอนทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต
นักศึกษาในกรุง เทพมหานคร

ประเภทอาชญากรรม

	สมการทำนาย	R	R ²
1. เกี่ยวกับเพศ	.25 SEX+.11 MEDIA+.10 OVIC+.07 KIND	0.30	.0915
2. เกี่ยวกับขนาดและร่างกาย	.11 ED+.12 SEX+.10 KIND+.10 MEDIA	0.23	.0524
3. เกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	.23 ED+.15 KIND+.10 MEDIA	0.32	.0993
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	.14 MEDIA+.02 KIND	0.17	.0287
5. เกี่ยวกับศาสนา	.13 ED+.10 KIND+.09 SEX	0.19	.0376
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	.10 MEDIA+.08 KIND+.08 SEX	0.15	.0239
7. ความผิดทางพระราชาชนชั้น	.12 SEX-.12 ED+.08 MEDIA	0.18	.0325
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	—	—	—
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	.11 MEDIA+.10 SEX	0.15	.0222
10. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	.09 ED+.09 SEX+.08 SVIC	0.15	.0233
11. เกี่ยวกับการค้า	—	—	—
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	—	—	—
เฉลี่ยจาก 10 ประเภท	.14 SEX+.13 MEDIA	0.19	.0356

หมายเหตุ

SEX = เพศ

n = 6<.001

MEDIA = ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม

ED = ระดับการศึกษา

KIND = ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา

SVIC = การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

OVIC = การมีพรรคคนเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ตารางที่ 31 สัมตภาพและความหนักหน่วงของตัวแปรตาม
การตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมทุกประเภท

ประเภทอาชญากรรม	SEX	MEDIA	ED	KIND	SVIC	OVIC
1. เกี่ยวกับเพศ	0.25	0.11	-	0.07	-	0.10
2. เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	0.12	0.10	0.11	0.10	-	-
3. เกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	-	0.10	0.23	0.15	-	-
4. ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	-	0.14	-	0.08	-	-
5. เกี่ยวกับศาสนา	0.09	-	0.13	0.10	-	-
6. ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง	0.08	0.10	-	0.08	-	-
7. ความผิดตามพระราชบัญญัติ	0.12	0.08	-0.12	-	-	-
8. เกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม	-	-	-	-	-	-
9. เกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	0.10	0.11	-	-	-	-
10. เกี่ยวกับการขโมย	0.09	-	0.09	-	0.08	-
11. เกี่ยวกับการฉ้อโกง	-	-	-	-	-	-
12. เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	-	-	-	-	-	-
เฉลี่ยจากทุกประเภท	0.14	0.13	-	-	-	-

หมายเหตุ SEX = เพศ $\beta < .08, p < .05$
 MEDIA = ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม $\beta = .09, .10, .11, p < .01$
 ED = ระดับการศึกษา $\beta > .12, p < .001$
 KIND = ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา
 SVIC = การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
 OVIC = การมีผู้รู้จักเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

4.2 การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรม

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภท

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภทของนักเรียน นิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานครได้อย่างมีนัยสำคัญคือ เพศ ($\beta = .14, p < .001$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .13, p < .001$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .19 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 3.56

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ได้อย่างมีนัยสำคัญคือ เพศ ($\beta = .25, p < .001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .11, p < .001$) การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta = .10, p < .01$) และประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta = .07, p < .05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .30 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 9.15

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ระดับการศึกษา ($\beta = .11, p < .01$) เพศ ($\beta = .12, p < .001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta = .10, p < .01$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .10, p < .01$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .23 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 5.24

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ระดับการศึกษา ($\beta = .23, p < .001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta = .15, p < .001$) และประเภทของสื่อมวลชน

ที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .10, p < .01$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .32 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 9.93

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรของนักเรียน นิสิต นักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .14, p < .001$) และประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta = .08, p < .05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .17 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 2.87

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนาของนักเรียน นิสิต นักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ระดับการศึกษา ($\beta = .13, p < .001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta = .10, p < .01$) และ เพศ ($\beta = .09, p < .05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .19 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 3.76

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อ เสรีภาพและชื่อเสียง

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อ เสรีภาพและชื่อเสียงของนักเรียน นิสิต นักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .10, p < .01$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta = .08, p < .05$) และ เพศ ($\beta = .08, p < .05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .15 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 2.39

การทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ

ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติของนักเรียน นิสิต นักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ เพศ ($\beta = .12, p < .001$) ระดับการศึกษา ($\beta = -.12, p < .001$) และประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .08, p < .05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .18 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 3.25

การหานายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง

ตัวแปรที่ร่วมกันหานายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงของนักเรียน นิสิต นักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม ($\beta = .11, p < .01$) และ เพศ ($\beta = .10, p < .01$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .15 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการหานายกร้อยละ 2.22

การหานายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตัวแปรที่ร่วมกันหานายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของนักเรียน นิสิต นักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญคือ ระดับการศึกษา ($\beta = .09, p < .01$) เพศ ($\beta = .09, p < .01$) และการเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta = .08, p < .05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .15 ($p < .001$) และค่าสัมประสิทธิ์ในการหานายกร้อยละ 2.33

ไม่มีตัวแปรใดหานายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับการปกครองและยุติธรรม อาชญากรรมเกี่ยวกับการค้า และอาชญากรรมเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชนของนักเรียน นิสิต นักศึกษานานกรุง เทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญ

4.3 อภิปรายผล

1. เพศ เป็นตัวแปรที่ทำนายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมของนัก เรียน นิสิต นักศึกษาหลายประเภทที่สุด คือทำนายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุก ประเภท ($\beta = .14, p < .001$) และอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ถึง 7 ประเภทคือ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ($\beta = .12, p < .001$) อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา ($\beta = .09, p < .05$) อาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง ($\beta = .08, p < .05$) อาชญากรรม ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ ($\beta = .12, p < .001$) อาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง ($\beta = .10, p < .01$) และอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ($\beta = .09, p < .01$) ในการ ทำนายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเหล่านี้ พบว่าเพศหญิงจะตัดสินความร้ายแรงของ อาชญากรรมสูงกว่าชาย ที่เป็นเช่นนี้เพราะการถ่ายทอดทางสังคมและบทบาททางเพศ ตลอดจน ความคาดหวังในการแสดงบทบาททางเพศของเพศชาย ที่ทำให้เพศชายคุ้นเคยกับการแสดงความ ก้าวร้าวต่าง ๆ มากกว่าเพศหญิงจึงได้กล่าวแล้วในการอภิปรายผลตอนที่ 3

2. สื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม เป็นตัวแปรที่ทำนายการตัดสินความร้ายแรงของ อาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภท ($\beta = .13, p < .001$) และอาชญากรรมอีก 7 ประเภท อันได้แก่ อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ ($\beta = .11, p < .01$) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ($\beta = .10, p < .01$) อาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ($\beta = .10, p < 0.1$) อาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ($\beta = .14, p < .001$) อาชญากรรม ต่อเสรีภาพและชื่อเสียง ($\beta = .10, p < .001$) อาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ ($\beta = .08, p < .05$) อาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง ($\beta = .11, p < .01$)

ปัจจุบันสื่อมวลชนเป็นสิ่งแวดล้อมหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการ เรียนรู้ของบุคคลทุกเพศและ ทุกวัย งานวิจัยนี้พบว่า สื่อมวลชนเป็นตัวแปรที่ทำนายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม โดยผ่านการให้ข้อมูลกับผู้ชม และเราพบว่าสื่อมวลชนที่เป็นโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อ การตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมมากกว่าสื่อหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากตัวแบบ จากโทรทัศน์มีความน่าดึงดูดใจต่อผู้ชมมากกว่า ทำให้เรียกความสนใจและให้ข้อมูลต่อผู้ชมได้ดีกว่าดัง อภิปรายแล้วนั้น ดังนั้นจึงทำให้ผู้ชมเกิดการรับรู้ถึงความน่าสะพึงกลัวของอาชญากรรมต่าง ๆ ที่ เสนอในโทรทัศน์ได้มากกว่าหนังสือพิมพ์ จึงตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่า

3. ระดับการศึกษา การศึกษาเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่ออาชญากรรม 5 ประเภท คือ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ($\beta = .11, p < .01$) อาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ($\beta = .23, p < .001$) อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา ($\beta = .13, p < .001$) อาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ ($\beta = -.12, p < .001$) และอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ($\beta = .09, p < .01$) ข้อมูลพบว่าพหุการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ซึ่งในทศวรรษระดับปริญญาตรี) จะมีการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมคานคาง ๆ ส่งชน ยกเว้นอาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ พหุการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะตัดสินความร้ายแรงต่ำลง ดังอธิบายแล้วในการอภิปรายผลตอนที่ 3

4. ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ประเภทของสังกัดของสถานศึกษาส่งผลต่อการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม 6 ประเภท คือ อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ ($\beta = .07, p < .05$) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ($\beta = .10, p < .01$) อาชญากรรมเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ($\beta = .15, p < .001$) อาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ($\beta = .08, p < .05$) อาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา ($\beta = .10, p < .01$) และอาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง ($\beta = .08, p < .05$) โดยที่ผู้ที่ศึกษาในสถานศึกษารัฐบาลจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเหล่านี้สูงกว่าผู้ที่ศึกษาในสถานศึกษาเอกชน

ข้อมูลนี้ทำให้มีข้อคิดที่น่าจะศึกษาวิจัยในตัวแปรนี้ซ้ำอีกโดยละเอียด เพื่อได้ผลที่แน่นอน และหามาตรการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม ตลอดจนการเน้นอบรมค่านิยมปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคมให้มากขึ้นในสถานศึกษาเอกชน ทั้งให้การศึกษาค่านิยมเสียหายร้ายแรงของอาชญากรรมและการไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม โดยอาจเริ่มจากการเน้นการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในโรงเรียน เป็นต้น

5. การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หมายความว่า การตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินได้อย่างมีนัยสำคัญ ($\beta = .08, p < .05$) ทั้งนี้ อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างนี้เคยมีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าชนิดอื่น จึงตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงขึ้น จากข้อมูลพบว่าผู้เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินรวมทั้งสิ้น 56 คน จากผู้เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

107 คน คิดเป็นร้อยละ 52.34 ของผู้เคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด และอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินที่นักเรียน นิสิต นักศึกษาผู้ตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมมากคือ การลักทรัพย์ และการถูกล้วงกระเป๋าบนรถโดยสารประจำทาง

6. การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม ทานายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ ($\beta = .10, p < .01$) ซึ่งพบว่า ผู้มีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านเพศจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศสูงกว่าผู้ที่ไม่ใช่ผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศเป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรง ส่งผลเสียหายต่อผู้ถูกรบกวนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้น การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม ทำให้บุคคลได้รับรู้ข้อมูลจากความเสียหายนั้นอย่างใกล้ชิดกว่าผู้ที่ไม่ใช่ผู้รู้จักคุ้นเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม จึงทำให้ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมด้านเพศสูงขึ้น

7. จากข้อมูลจะพบว่าตัวแปรสำคัญ ๗ ที่ทานายการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมนั้น เป็นไปตามคำอธิบายของทฤษฎีการ เรียนรู้ทางสังคมที่ไค้กล่าวถึง แหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ความก้าวร้าวที่สำคัญ 3 แหล่ง คือ

1. อิทธิพลจากครอบครัว
2. อิทธิพลจากวัฒนธรรมย่อย
3. อิทธิพลจากตัวแบบสัญลักษณ์

เราพบว่าเพศหญิงมักจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าเพศชาย เนื่องจาก การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมให้เรียนรู้บทบาททาง เพศที่จะคุ้นเคยกับการแสดงและการยอมรับความก้าวร้าวได้น้อยกว่าเพศชาย สิ่งเหล่านี้เป็นอิทธิพลที่ได้รับการถ่ายทอดบทบาททางเพศในครอบครัวมา เช่นเดียวกับที่ได้พบผลคล้ายคลึงกันในวัฒนธรรมอื่น

การศึกษาและสถานศึกษาเป็นสถาบันที่เปรียบได้กับวัฒนธรรมย่อยของนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ให้ความรู้ ข้อมูล ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมที่นักเรียน นิสิต นักศึกษาแต่ละคนและใช้ชีวิตอยู่ในสถาบันเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างในวัฒนธรรมย่อยเหล่านี้ ในสถานศึกษาบางประเภทเช่น อาชีวศึกษาจะมีลักษณะเฉพาะของการยอมรับความก้าวร้าวได้มากและมีการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่าสถานศึกษาประเภทสามัญ (ทิพย์วิมล สุทิน และคณะ 2529) และงานวิจัยนี้ก็ได้อพบว่ามีนักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถานศึกษาเอกชน ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถานศึกษารัฐบาล เป็นต้น

อิทธิพลของสื่อมวลชน เป็นอิทธิพลจากตัวแบบสัญลักษณ์ที่ได้ให้ข้อมูลกับผู้ชมให้รับทราบความเป็นไปในสังคม และผู้ชมจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมตามข้อมูลที่ได้ ซึ่งพบว่าตัวแบบสัญลักษณ์ที่ถ่ายทอดข้อมูลและรายละเอียดให้ผู้ชมได้มาก รับรู้ถึงความร้ายแรงของอาชญากรรมได้มากคือโทรทัศน์

การตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรม จึงเป็นผลพวงจากการเรียนรู้ประสบการณ์ทั้งทางตรง ประสบการณ์จากผู้อื่น และจากตัวแบบสัญลักษณ์ที่ได้ เรียนรู้จากปรากฏการณ์ในสังคมหนึ่ง ๆ เช่นเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่น ๆ ในสังคม ซึ่งจากการเรียนรู้นี้ เราได้พบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพมหานครตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมด้านเพศว่าร้ายแรงที่สุด นักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศหญิงตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่าเพศชาย นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีการศึกษาสูงจะตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมทุกประเภทสูงขึ้น แต่ตัดสินอาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศาลลง นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษารัฐบาลตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถานศึกษาเอกชน และนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์ มีการตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์